

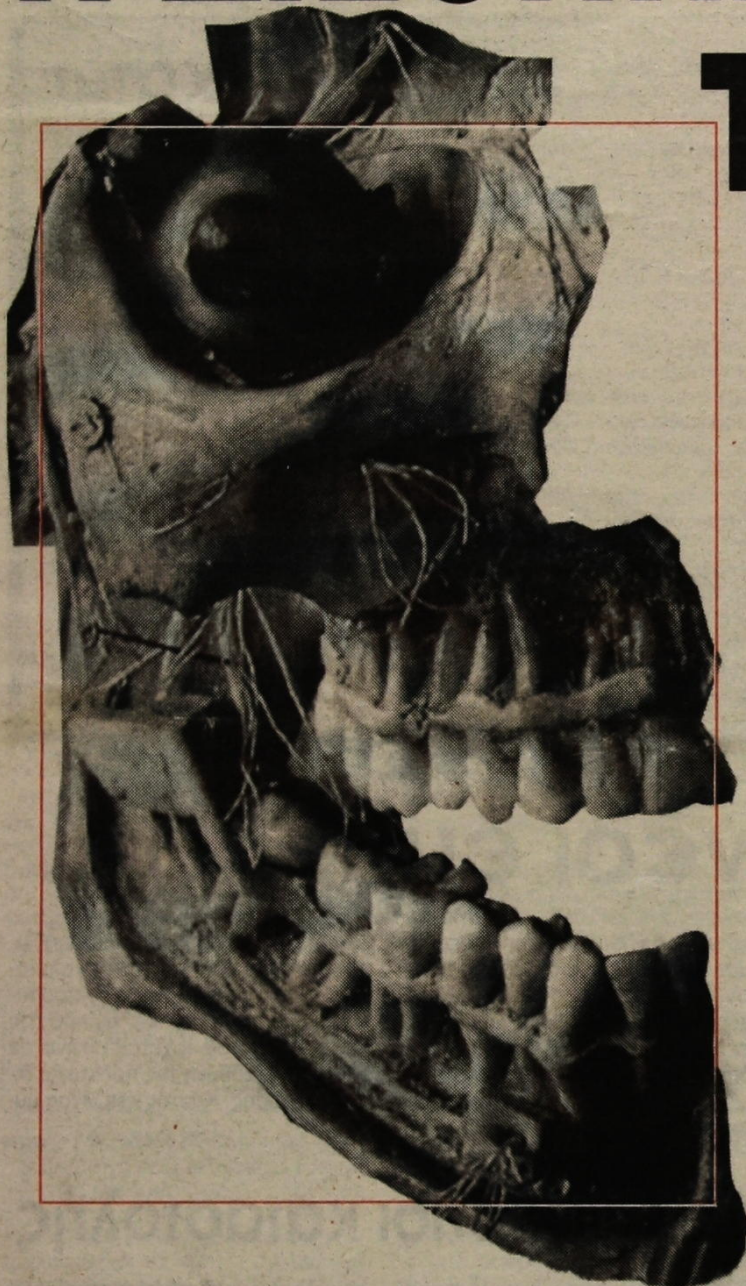
Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 17 ΙΟΥΝΙΟΥ 1995 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 1ο • ΦΥΛΟ 13ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΣΕΝΓΚΕΝ

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

ΣΤΑ ΜΕΣΑ του καλοκαιριού αναμένεται να επικυρωθεί από την Ελλάδα η συμφωνία του Σένγκεν, που σημαίνει "κατάργηση" των εσωτερικών συνόρων μεταξύ των κρατών της Ευρωπαϊκής ένωσης, και ισχυροποίηση των εξωτερικών συνόρων. Τα άρθρα της συνθήκης κατοχυρώνουν την εύκολη μετακίνηση των πολιτών μέσα στην Ε.Ε στο βαθμό που οι μετακινούμενοι δεν θα χρειάζονται βίζες και διαβατήρια για αυτό το σκοπό. Αυτό προβάλλεται από τα κράτη-μέλη της Ε.Ε και ως άλλοθι για την υπογραφή της συνθήκης. Όμως γνωρίζουμε ότι το Σένγκεν κάθε άλλο παρά εύκολη μετακίνηση των πολιτών σημαίνει.

Διεθνοποίηση του κεφαλαίου

Στο βαθμό που σήμερα είναι κοινώς παραδεκτό πως το κεφάλαιο δεν γνωρίζει σύνορα, είναι απαραίτητο για την επιβίωσή του, κινήσεις τύπου Σένγκεν.

Ο καιρός του ιμπεριαλισμού και της εθνικής ανάπτυξης έχει περάσει στις σελίδες της ιστορίας όπως τουλάχιστον εκφράστηκε μετά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Η "εθνική" ανάπτυξη ταυτόσημη με την ανάπτυξη του εγχώριου κεφαλαίου περνάει σε δεύτερη μοίρα. Το κράτος πρόνοιας όπως εκφράστηκε από τους αστούς οικονομολόγους έχει ήδη παραδώσει τα ηνία της κυριαρχίας στο κράτος των πολυεθνικών.

Κοινοί συνασπισμοί ανεπτυγμένων

και αναπτυσσόμενων κρατών προσπαθούν να κυριαρχήσουν και να ανταγωνιστούν μεταξύ τους χαράζοντας νέους κανόνες κοινωνικής και οικονομικής κυριαρχίας. Η περιβόητη νέα τάξη πραγμάτων δεν είναι τίποτα άλλο από το επιστέγασμα ή η αρχή αυτής -της τυπικής ή άτυπης- αν θέλετε συμφωνίας.

Το διεθνές κεφάλαιο συγκεντρωμένο σε διαφορετικούς πόλους έλξης ανταγωνίζεται σε οικονομικό επίπεδο, παρουσιάζοντας παράλληλα άρρηκτα δεμένες άρρηκτα και συγκεκριμένες πολιτικές κατευθύνσεις ως προς την αντιμετώπιση κινδύνων (εσωτερικών ή εξωτερικών) που μπορούν να διαταράξουν την ομαλή λειτουργία του και να θέσουν σε αμφισβήτηση την ύπαρξή του.

Ο πολυεθνικός καπιταλισμός είναι γεγονός και οι μηχανισμοί επιβολής της κυριαρχίας του γεννιούνται μέσα από τους πόλους συγκέντρωσης του.

Καταστολή και τρόμος

Η συμφωνία του Σένγκεν στην ουσία σηματοδοτεί τη γέννηση ενός μηχανισμού καταστολής και εξυπηρέτησης των συμφερόντων των κρατών μελών της Ε.Ε., δρομολογεί ένα γιγαντιαίο ηλεκτρονικό φακέλωμα, όπου οι φακελωμένοι υπολογίζονται ότι θα φτάσουν τα 9.000.000. Με πρόσχημα την πάταξη των ναρκωτικών και της τρομοκρατίας θα φακελώσουν κάθε αγωνιστή που αντιστέκε-

ται στις επιλογές τους. Οι κρατικές ασφάλειες και οι μυστικές υπηρεσίες θα τροφοδοτήσουν τα τερματικά του Σένγκεν.

Η παρακολούθηση ή καταδίωξη ατόμων που επιβουλεύονται την ομαλή λειτουργία του Σένγκεν θα λαμβάνει χώρα σε όλα τα κράτη-μέλη της Ε.Ε. Η έκδοση ανεπιθύμητων ή εχθρών θα γίνεται μέσα από μία απλή αίτηση των ενδιαφερομένων. Οι νόμιμοι πολίτες θα μπορούν ν' απολαμβάνουν το καθεστώς της ελεύθερης μετακίνησης, οι "παράνομοι" θα κυνηγιούνται ανελέητα παντού. Η καταστολή των κοινωνικών αντιστάσεων ανέκαθεν ήταν το πρώτο μέλημα των κυρίαρχων και η συμφωνία Σένγκεν έρχεται να επικυρώσει το μέγεθος του πολέμου που διεξάγεται μεταξύ κυρίαρχων και κυριαρχούμενων.

Συνέχεια στη σελίδα 4

ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΣΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ

Οι δικαστές δεν το βάζουν κάτω

Σε ποινές φυλάκισης από 3,5 έως 4 χρόνια καταδικάστηκαν οι σύντροφοι στην Ιταλία για την ληστεία τράπεζας στο Rovereto. Και τώρα δρομολογούνται καινούργιες δίκες-σκευωρίες εναντίον τους...

Σελ. 2

«ΑΣΦΑΛΕΙΑ» ΥΓΕΙΑΣ

Καταστολή στα νοσοκομεία

Οι φύλακες-άγγελοι της υγείας μας αποκτούν τους δικούς τους φύλακες. Η κοινωνική ασφάλιση αποκτά μια τελείως καινούργια έννοια...

Σελ. 4

MUMIA ABU JAMAL

«Εις θάνατον»

Η ρατσιστική δικαιοσύνη των ΗΠΑ καταδικάζει δεκάδες χρόνια αγώνων (από τα οποία 13 μέσα από τη φυλακή) στην ηλεκτρική καρέκλα...

Σελ. 6

Η ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΑΝΤΕΠΙΤΙΘΕΤΑΙ

ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ να αγοράσετε μια χώρα σήμερα; Ο πρόεδρος της Ουκρανίας Λεονίντι Κούτσμα, μετά από μια θυελλώδη συνεδρίαση, συγκέντρωσε στα χέρια του όλες τις εξουσίες στις 6 Ιουνίου '95.

Στις 8 Ιούνιο σε συνάντηση του προέδρου Λεονίντι Κούτσμα του πρωθυπουργού Εβγένι Μαρτσούκ και του Βαρδύ Βαρδινιογιάννη κλείνεται οικονομική συμφωνία-μαμούθ με το όμιλο Βαρδινιογιάννη και την κυβέρνηση της Ουκρανίας.

Η συμφωνία αφορά:

1 Τον έπ' αόριστον εφοδιασμό, από τα μέσα Ιουνίου, της Ουκρανίας με πετρελαιοειδή (βενζίνη, ντίζελ, αργό πετρέλαιο).

2 Τη δημιουργία εταιρίας υγρών καυσίμων, η οποία θα ανοίξει πρατήρια σ' όλη τη χώρα. Η εταιρία θα είναι συνιδιοκτησία του ουκρανικού κράτους με τον όμιλο Βαρδινιογιάννη.

3 Το νομικό πλαίσιο για τη συνιδιοκτησία των Ναυπηγείων Νικολάγεφ ενός από τα μεγαλύτερα στον κόσμο.

4 Συνεκμετάλλευση ενός από τα έξι διυλιστήρια της Ουκρανίας στην περιοχή Χερσώνας.

5 Συμμετοχή στο πρώτο κανάλι της ουκρανικής τηλεόρασης ή την απευθείας ίδρυση ιδιωτικού τηλεοπτικού σταθμού.

6 Ο όμιλος Βαρδινιογιάννη αναλαμβάνει την οργάνωση και εκμετάλλευση των τηλεπικοινωνιών της χώρας.

7 Αποκλειστικός αντιπρόσωπος διάθεσης ουκρανικών αγροτικών προϊόντων και ορυκτών στο εξωτερικό.

8 Πρόνοια για εισαγωγές και εξαγωγές οποιουδήποτε προϊόντος.

9 Την επέκταση συμφωνίας κατασκευής των 18 τάνκερ του ομίλου Βαρδινιογιάννη καθώς και άλλων μεγαλύτερης χωρητικότητας.

Η επίσημη συμφωνία θα επικυρωθεί από την Ουκρανική βουλή και δε θα μπορεί να ακυρωθεί

παρά μόνο με τη σύμφωνη γνώμη και των δύο πλευρών.

Η συμφωνία είναι τέτοιας μορφής που καθιστά την ουκρανική αγορά πόλο επιρροής και εξυπηρέτησης των συμφερόντων της ελληνικής αστικής τάξης που εφορμά εδώ και χρόνια με δυναμισμό αντίστοιχο των δυτικών "μεγάλων αδερφών" της, στις χώρες του πάλοι ποτέ κρατικού καπιταλισμού.

Προφανώς βέβαια προετοιμαζόταν από καιρό γι' αυτό και ο Ουκρανός πρόεδρος φρόντισε να εξασφαλίσει τους όρους όσον αφορά τη δικιά του πλευρά. Εντελώς ανερευθίστα πούλησε τη χώρα του, γιατί τα δικά του συμφέροντα διαφέρουν από τα συμφέροντα των υπηκόων του. Πως θα μπορούσε να ήταν αλλιώς άλλωστε;

Ο όμιλος Βαρδινιογιάννη κατόρθωσε να μονοπωλήσει όλη την "αγορά". Αναλαμβάνοντας την εισαγωγή, επεξεργασία, διακίνηση, διάθεση και πώληση των πετρελαιοειδών αποκτά το μονοπώλιο στον τομέα αυτό. Στον τομέα της τηλεόρασης διατηρεί τη δυνατότητα εάν θέλει είτε να συμμε-

Συνέχεια στη σελίδα 4

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΕΚΤΟΡΑΣ

★ Ως αναρχικοί πρέπει να δηλώσουμε απερίφραστα την υποστήριξή μας στη βασιλευμένη δημοκρατία. Γιατί, αλήθεια, υπάρχει τίποτα καλύτερο από τη χλιδή, το στέμμα, τις άμαξες τα καλντερίμια και ένα βασιλιά με μια στριφογυριστή μαχαίρι στην κοιλιά του;

★ Πάντως καταγγέλλουμε τον πρίγκιπα Παύλο ως ψεύτη. Εμάς ΔΕΝ μας κάλεσε στον γάμο του (και διάολο εμείς θα πηγαίναμε)

★ Αλήθεια τι λέει το "πρωτόκολλο" για την ποιότητα του εγγχειριδίου και του "παράφρονος αναρχικού"...

★ Νέος αρχηγός στο Άγιο Όρος. Οι πληροφορίες ότι πρόκειται για τσιράκι του Αρχαγγέλου Γαβριήλ αποτελούν κακόβουλες φήμες.

★ Ο γνωστός πατριώτης-φασίστας Πλεύρης είναι ο δικηγόρος του σατανιστή Δημητρώκαλη. Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι τα όρια της μεγάλης Ελλάδας θα φτάσουν μέχρι την Κόλαση.

★ Πενήντα χρόνια από το θάνατο του Άρη και ο Άριος Φρανς Τσαγκάρης αυτή τη φορά δεν κατήγγειλε το "σφαγέα".

★ Βέβαια αυτή τη φορά ανέλαβε η "Ελευθεροτυπία" την υπεράσπιση του καπετάνιου. Ότι κι αν ήταν ο Άρης θα θέλαμε να βλέπαμε πόσα μέτρα κάτω από τη γη θα ήταν όλοι αυτοί οι ιερόσυλοι αν ζούσε ακόμα.

★ Αν και πολύ πιθανόν να ήταν τόσα μέτρα όσα και εμείς...

★ Τι κι αν έπεσαν τα σπίτια τους στο Αίγιο; Έτσι όμως θα έχουν την ευκαιρία να γνωρίσουν από κοντά όλο το πουρργικό συμβούλιο... μια φορά στη ζωή σου συμβαίνει κάτι τέτοιο.

★ Και δεν ξέρουμε και ποιός μέγας (βλέπε Βασιλόπουλος στα Γρεβενά) σκοπεύει να ανοίξει παράρτημα στην περιοχή. Και καλά να είναι ο Μαρινόπουλος (θα τους χαρίσουν κανένα κέτσαπ) σκέψου να ανοίξει η IBM...

★ Ίσως θα ήταν καλή ιδέα για το κράτος να ανοίξει κάμπινγκ στις σεισμόπληκτες περιοχές. Έτσι θα συνδυάζει κοινωνική ευαισθησία και ελεύθερη αγορά... Λές να είμαστε ο πέμπτος τροχός της άμαξας;

★ Άποψη για την κρατική καταστολή και τους αναρχικούς έβγαλε ο μέγας αναλυτής Κιάος στην Ελευθεροτυπία με παραπομπές από Μάνο Χατζηδάκη. Άντε αγόρι, μου την επόμενη φορά να γράψεις για τις πυραμίδες με παραπομπές από τον Νταλάρα.

★ Εκπομπές για την όμορφη πλευρά της ζωής έχει αρχίσει ο Χαρδαβέλλας. Ελπίζουμε να κάνει και κάποιο αφιέρωμα για εκείνο το ξύλο που είχε φάει...

★ Η πόλη τέρας ξύπνησε και πεινάει. Αυτή τη φορά έχει βάλει στο μάτι τους μικροπωλητές. Ποιός θα είναι ο επόμενος;

★ Μετά τους τραβασί και τις εγγχειρήσεις αλλαγής φύλου ο Τράγκας έπιασε τους παπάδες και την "αποκάλυψη". Έχει άποψη ο άνθρωπος!

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ Ο ΦΑΣΙΣΤΑΣ ΜΑΝΩΛΟΓΛΟΥ!

Προσοχή! Κυκλοφορεί ανάμεσά μας

ΣΤΙΣ 7 ΑΠΡΙΛΗ του 95 έξω από την κατάληψη στέγης της Αλκαμένους ο φασίστας Θανάσης Μανώλογλου μαχαίρωσε τον σύντροφο μας Γιάννη Σ. στην κοιλιά και τον Σωτήρη Ψ. στο πόδι.

Ο Γιάννης παρέμεινε 17 μέρες στην εντατική του Ευαγγελισμού και έδινε την μάχη με το θάνατο. Ο Γιάννης εξακολουθεί (παρόλο που έχει διαφύγει τον κίνδυνο) να πηγαίνει στα νοσοκομεία. Συνεχίζει να κάνει θεραπεία και ξέρει ότι θα περάσει καιρός να γίνει τελείως καλά.

Την ώρα που ο Γιάννης έδινε την δική του μάχη, κάποιοι άλλοι έδιναν τον αγώνα για να ξεβουλώσουν τ' αυτιά μιας κοινωνίας, πεισμένης με κάθε ψέμα των ΜΜΕ. Πάλευαν για να εκφράσουν το μίσος τους για καθετί που γέννησε και υπέβαλε αυτό και παρόμοια άλλα γεγονότα, πάλευαν - και ήταν και ο Γιάννης ανάμεσα τους - για να ανοίξουν τα μάτια της κοινωνίας να ψάξει πέρα απ' αυτά που φαίνονται στα "γεγονότα των 8.30", στα δελτία των ειδήσεων... Να δει την αλήθεια που φορούσε κουκούλα και προσπάθησε να αποδώσει την δικιά της δικαιοσύνη. Όλες οι πράξεις αντίστασης γι' αυτά που συνέβησαν από την πορεία προς την Χρυσή Αυγή μέχρι τις κατελυμένες σχολές σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη στις 14 Απρίλη, είχαν νόημα. Έδειξαν μέσα τους ότι σ' αυτή την υπόθεση δεν θα περιμένουμε απόφαση κανενός δικαστηρίου. Αυτή την φορά (όπως και κάθε άλλη) εμείς έχουμε τον πρώτο λόγο.

Τώρα, όσοι κατάλαβαν εκείνη την δικαιοσύνη και ό,τι αυτή προσπαθούσε να περάσει ίσως θα καταλάβαιναν ότι καμία σχέση δεν μπορεί να έχει με την δικαιοσύνη που υπάρχει, αυτή που βγαίνει μέσα από τους νόμους, που νομιμοποιεί την εκμετάλλευση, που διαιωνίζει την καταπίεση. Αν την γνωρίζετε, δεν είναι άλλη απ' αυτή που αποφυλάκιζε τον Μανώλογλου την προηγούμενη εβδομάδα. Δεν άλλαξε ποτέ και εμείς ποτέ δεν θα πάψουμε να την σιχαινόμαστε. Είναι αυτή που αθωνάει δολοφόνους όπως ο

Μελίστας και καταδικάζει νεκρούς όπως ο 15χρονος Μιχάλης Καλτεζάς. Είναι η ίδια που στέλνει απεργούς στην φυλακή για να προστατεύσει τα συμφέροντα των αφεντικών όταν αυτά απειλούνται. Είναι η ίδια που έβγαλε λάδι την φασιστική ΜΑΒΗ, η ίδια που φυλακίζει αγωνιζόμενους ανθρώπους, που φυλακίζει συντρόφους.

Είχε και έχει το ίδιο πρόσωπο, το πρόσωπο της εξουσίας. ΠΑΤΙ ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΤΑ ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΜΟΥΡΗ ΕΧΟΥΝ. Δεν είναι κριτήριο για μας το ότι η δικαιοσύνη δεν λειτουργήσει. Δεν υπάρχει για να λειτουργήσει.

Δεν υπάρχει στους νόμους που στέλνουν ανθρώπους στα κολαστήρια των φυλακών. Μισούμε τις φυλακές και δεν γουστάρουμε να υπάρχουν για κανέναν λόγο. Γιατί την δι-

καιοσύνη εμείς την κουβαλάμε μέσα μας. Κάθε φορά που πολεμάμε καθετί που μας στερεί την ελευθερία.

Η αποφυλάκιση του Μανώλογλου ξεχείλισε το ποτήρι. Και το ποτήρι είχε γεμίσει από κάθε λογής ρατσιστικά σκουπίδια των Media, τις κάθε λογής εθνικιστικές υστερίες που η εξουσία δημιουργεί. Ξεχείλισε και έχει μέσα του κάθε αποτέλεσμα της καταπίεσης που έχει διαμορφωθεί

καθημερινά με τον ρατσισμό απέναντι στους μετανάστες, με την τρομοκρατία των ανθρώπων που αντιστέκονται. Και μεις καταλαβαίνουμε πως σ' αυτούς τους καιρούς ο αγώνας ενάντια σε κάθε εξουσία, ο αγώνας για να πάψει η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο θα 'ναι η δικαιοσύνη και η εκδίκηση για τον κάθε Μανώλογλου.

Γ.Χ.

Οι δικαστές δεν το βάζουν κάτω

ΕΧΕΙ ΓΙΝΕΙ ΗΔΗ ΓΝΩΣΤΟ σ' όλους τους συντρόφους για την σύλληψη και φυλάκιση των 4 συντρόφων Χ.Σ., J.W., A.B., C.T στις 30-10-94 για ληστεία σε τράπεζα του Roverto στην Β.Ιταλία. (βλέπε ΑΛΦΑ φύλλο 1ο)

Στις 19-4-95, οι δικαστικές αρχές της περιοχής γνωστοποιούν ότι προχωρούν στην έφεση αυτής της καταδικαστικής απόφασης στις 1-6-95.

Η έφεση είχε ως αποτέλεσμα την μείωση της ποινής σε 3 χρόνια και 4 μήνες για τους Χ.Σ., J.W., A.B. σε 4 χρόνια στον C.T και σε 3 χρόνια και 4 μήνες στην Ευαγγελία Τζούτζια που πρωτόδικα είχε αθωωθεί. Η ίδια προχώρησε μέσω των δικηγόρων της σε αναθεώρηση της δίκης.

Εκτιμάται ότι η καταδίκη της είναι μία πολιτική απόφαση, καθαρά εγκληματικοποίησης της πολιτικής και συντροφικής σχέσης της Βαγγελιώς με τον Χρήστο και την Jean και προδικάζει τις μελλοντικές αποφάσεις των δικαστών και της αστυνομίας για τις επικείμενες σκευωρίες που έχουν στήσει στους συντρόφους μας.

Έχει ήδη δημοσιευτεί κοινό κείμενο από τις 11-10-94 απ' τους 4 συντρόφους που συλλήφθηκαν και πα-

ραπέμφθηκαν σε δίκη για την ληστεία του Rovereto. Όμως στις 19-4-95 οι δικαστές αποφάσισαν να τους παραπέμψουν και σε νέα δίκη μ' ένα κατηγορητήριο σκευωρία που δείχνει καθαρά το κλίμα και τις αποφάσεις που έχουν δρομολογηθεί εναντίον τους.

Οι δικαστικές αρχές αποφάσισαν να φορτώσουν στους 4 αναρχικούς συντρόφους μας και δύο άλλες ληστείες που πραγματοποιήθηκαν στην περιοχή της Ravina βρίσκοντας πρόσφορο έδαφος για να κλείσουν τις δύο υποθέσεις. Οι δικαστικές αρχές πρότειναν στους συντρόφους μας να αποδεχθούν την ενοχή τους και με αυτό τον τρόπο μετά από μία τυπική ακροαματική διαδικασία χωρίς μάρτυρες υπεράσπισης και κατηγορίας, να καταδικαστούν σε μικρότερες ποινές από αυτές που θα έτρωγαν αν γινόταν κανονική διαδικασία. Οι σύντροφοί μας δε δέχθηκαν καμία συνδιαλλαγή με τις δικαστικές αρχές, και αρνήθηκαν να θεωρηθούν κατηγορούμενοι εκ των προτέρων για μία πράξη που έτσι και αλλιώς δεν έκαναν.

Η νέα δίκη ορίστηκε στις 13 Οκτώβρη 1995 ενώπιον του δικαστηρίου του Trento.

Γ.Μ.

Σε κοινή τροχιά νέοι έμμεσοι...

ΣΥΜΠΟΡΕΥΟΜΕΝΟΣ με το υπουργείο Δημόσιας Τάξης, ο υπουργός ΠΕΧΩΔΕ Κώστας Λαλιώτης, αναλαμβάνει πρωταρχικό ρόλο στο ζήτημα "καταστολή διεκδικητικών, κοινωνικών αγώνων" που καίει ανέκαθεν όλες τις μορφές εξουσίας.

Αναλαμβάνει ένα ρόλο πολύ πιο ύπουλο και ταυτόχρονα πιο επικίνδυνο, από τον αναχρονιστικό της άμεσης καταστολής. Από τη μία, με τη χρήση των αριθμών του ΥΠΕΧΩΔΕ, προσπαθεί να νομιμοποιήσει στη συνείδηση των πολιτών, την αναγκαιότητα της απαγόρευσης των διαδηλώσεων στο κέντρο της πόλης, χωρίς να φαίνεται άμεσα η κατασταλτική κατεύθυνση που χαράζει και από την άλλη αμβλύνει τις προσωπικές του ευθύνες για την συνεχιζόμενη καθημερινή επιβάρυνση της ρύπανσης του λεκανοπεδίου.

Ούτε λίγο ούτε πολύ προσπαθεί να μας πείσει, ότι για την ρύπανση και το "έμφραγμα" της πόλης, τις 60 μέρες του χρόνου φταίει οι διαδηλώσεις. Αυξάνουν λέει κατά 20% τους ρύπους με μέτριες καιρικές συνθήκες και κατά πολύ περισσότερο με καλές. Πέρα απ' αυτό καταστρέφονται και την οικονομία αφού μειώνεται ο τζίρος των καταστημάτων 20-50% τις πρωινές ώρες και 50-90% τις βραδυνές. Ακόμη αυξάνεται ο χρόνος μετακίνησης των πολιτών κατά 25%.

Εφτασε δε, στο σημείο να βγάλει και κοινωνικό κόστος!!! από το χαμένο χρόνο σε 30-50%.

Τέλος δεν παρέλειψε να τονίσει τις "σοσιαλιστικές" ευαισθησίες του και να υπογραμμίσει ότι δεν μπαίνει στον πειρασμό να προτείνει αυταρχικές επιταγές για περιστολή των α-

τομικών και συλλογικών ελευθεριών. Θεωρεί όμως ότι σε μια πόλη συνυπάρχουν όλα τα δικαιώματα και με αυτό το δεδομένο, θα ξεκινήσει διάλογος που θα καταλήξει σε λύσεις.

Διάλογος με τον δήμαρχο και τους κατασταλτικούς μηχανισμούς.

Η τεχνοκρατική "σοσιαλιστική" υποκρισία σε όλο της το μεγαλείο. Αφού αναλαμβάνει αυτός το προπαγανδιστικό-θεωρητικό σκέλος της καταστολής που έρχεται, αφήνει σε άλλους την ευθύνη της πρακτικής διακυβέρνησης. Αυτός χειμώνας μυρίζει.

...και παλιοί άμεσοι τρόποι καταστολής

ΣΤΙΣ 9 ΙΟΥΝΗ δέκα νόμιμοι κουμπουροφόροι του κράτους, με έναν εισαγγελέα, χωρίς να επιδείξουν καν ένταλμα έρευνας και χωρίς να εξηγήσουν τους λόγους, εισέβαλαν στα γραφεία του σωματείου ΚΕΦΕ (Κέντρο Εφηρμοσμένης Φιλοσοφίας Ελλάδας). Αφού εκκένωσαν τα γραφεία από τα μέλη που παρευρίσκοντο, χωρίς την παρουσία τους ερεύνησαν το κτίριο, άδειασαν το περιεχόμενο των συρταριών στο πάτωμα, τα έκαναν όλα άνω-κάτω και κρατάσχεσαν διάφορα αντικείμενα και έντυπο υλικό. Στην συνέχεια έκαναν οικονομικό έλεγχο, ανέκριναν μέχρι αργά το βράδυ τα μέλη του σωματείου και αρνήθηκαν ακόμη και στο δικηγόρο τους να δώσουν εξηγήσεις προς τι όλα αυτά.

Ο (αντι)τρομοκρατικός νόμος, σε όλο του το μεγαλείο μετά την κατάργησή του. Η απόδειξη ότι η εξουσία

δεν έχει ανάγκη από νόμους για να πράξει το εχθρικό προς την ανθρωπινή υπόσταση έργο της.

Το παρόν, δείχνει το μέλλον που μας επιφυλάσσουν. Όταν ακολουθούν τέτοιες πρακτικές τρομοκρατικής νόμιμης και εγκεκριμένης από αυτούς σωματείων, μπορούμε να φανταστούμε τις ανάλογες που θα ακο-

λουθήσουν, ενάντια στις αντιθεσμικές ομάδες και τα ανατρεπτικά κινήματα.

Όταν αυτοί παραβαίνουν τους νόμους τους, καθήκον της κοινωνίας είναι να τους πολεμάει μέχρι την τελική συντριβή τους.

Α.Γ.

Εκδηλώσεις

★ Από την Παρασκευή έχουν αρχίσει οι εκδηλώσεις του τριήμερου του «Ράδιο Ουτοπία» στη Θεσσαλονίκη. Αυτό το Σάββατο θα πραγματοποιηθεί η συζήτηση με θέμα: «Από την κρίση στην αναδιάρθρωση. Η κοινωνία στο στόμα του Φιλελευθερισμού», καθώς και συναυλία. Την Κυριακή 18 Ιούνη οι εκδηλώσεις συνεχίζονται με φεστιβάλ, κινηματογράφο, κουκλοθέατρο και τέλος, συζήτηση με θέμα: «Προτάσεις για το ξεπέραμα της κρίσης».

★ Την Παρασκευή 23 Ιούνη, στις 6.00μμ, θα πραγματοποιηθεί στο Πολυτεχνείο συζήτηση της Κίνησης Αναρχικών-Αντιεξουσιαστών σε Πανεπιστήμια και Σχολές, που πιθανώς να είναι και η τελευταία πριν το καλοκαίρι.

★ Το Σάββατο 24 Ιούνη, το «ΑΛΦΑ» οργανώνει πάρτυ στο Λόφο του Στρέφης για την οικονομική του ενίσχυση.

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΛΕΙΟ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 7.00-10.00ΜΜ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟ 11.00ΠΜ-2.00ΜΜ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/766805-85

Σκοτώνουν τα άλογα όταν γεράσουν; Ή τα πουλάνε;

Ο ΧΟΡΟΣ ΚΑΛΑ κρατεί. Οι τελευταίες συλλήψεις "κορυφαίων τρομοκρατών" -Κάρλος, Βαηνρίχ- έχουν διαφημιστεί πάρα πολύ από την παγκόσμια αντιτρομοκρατία. Πρόκειται για μεγάλη επιτυχία όμως; Σίγουρα όχι. Πρόκειται για περιπτώσεις ατόμων η ομάδα των οποίων έδρασαν σε άλλες συνθήκες και παρήγγαν η όχι κάποια αποτελέσματα μέσα σ' αυτές. Σήμερα αυ-

τοί οι άνθρωποι, είναι πολύ δύσκολο να παράγουν κάτι, πέρα από "δουλειές" επιβιώσεις. Όχι μόνο εκλείπουν οι λόγοι και αιτίες που αυτοί έδρασαν προωθήθηκαν και καλύφθηκαν, αλλά σήμερα το διεθνές κοινωνικό-πολιτικό περιβάλλον κάτω από τις επιβολές της νέας τάξης κυριαρχίας, με τους νέους ανταγωνισμούς και τις υπό διαμόρφωση συμμαχίες δημιουργεί μια σειρά απ' ευκαιρίες για κράτη μηχανισμούς, αλλά και για δυνατό ιδιωτικά συμφέροντα που ήξεραν ή χειρίστηκαν ζητήματα

τρομοκρατίας ώστε να αναβαθμίσουν την θέσεις τους μέσα στη νέα διεθνή κατάσταση. Έτσι λοιπόν, όταν το Σουδάν παραδίδει, στην ουσία πουλάει, τον Κάρλος, κάποιοι άνθρωποι πήραν χοντρά λεφτά, μόνο οι επικηρύξεις είναι μεγάλη υπόθεση γι αυτούς, αλλά και το κράτος του Σουδάν πήρε τις ανάλογες υποσχέσεις και εγγυήσεις για αντάλλαγμα τα -οικονομικά, στρατιωτικά, τεχνονομικά κ.λ.π.-. Από την άλλη δίνει και εγγυήσεις για την διεθνή νομιμότητα. Το ίδιο και στην Υεμένη -περίπτωση Βαίνριχ. Το ίδιο παντού. Η διεθνή νομιμότητα, λοιπόν που χρησιμοποιεί την "τρομοκρατία" σαν ένα ακόμη χειραγωγικό μέσο, πληρώνει καλά και πολλά για αυτό το σκοπό.

Στην Ελλάδα αυτές οι συλλήψεις άνοιξαν έναν ακόμα χορό τρομοκρατίας και τρομοθεαμάτων. Και δεν λένε, πουλάνε, είναι αυτό που λέμε προϊόν με πέραση. Να ονόματα από δω, συλλήψεις που επίκεινται από κει, να στοιχιά, παρά πέρα. Αφήνουν να εννοηθεί ότι η κατάσταση τώρα είναι σοβαρή. Κάτι τα αρχεία της Στάζι -μίας υπηρεσίας που διαλύθηκε μεν αλλά οι άνθρωποι που την συγκροτούσαν ζουν και βασιλεύουν- κάτι απ' τις σχέσεις των συλληφθέντων κάτι που θα μαγειρέψουν, έτοιμο το κόλπο. Τι σημασία έχει πού ο Παπαθεμελής είπτε κάποια στιγμή ότι όχι δεν υπάρχουν στοιχεία για την 17N ή τον ΕΛΑ, αλλά που ξέρεις...-γιατί αυτές ή δύο οργανώσεις είναι το ζουμί. Έτσι κι αλλιώς κάτι θα βρούν. Τίποτα ξεχασμένους αντιστασιακούς της Χούντας που θα τους τραβολογήσουν και μετά θα τους αφήσουν με το, σγνώμη αθώοι. Ή πού θα μπουκά-

ρουν γενικώς σε κάποια σπία αγωγιστών νυν και πρώην και σε κάποιους γενικά, όλο και κάτι θα βρούν μα ένα αποτύπωμα είναι κλειδί η στο κάτω-κάτω κάποιο απλήρωτο πρόστιμο για παράβαση του κ.ο.κ. Στους συνήθεις υπόπτους, τι να βρούν, τους έχουν πιάσει όλους και τους έχουν αφήσει. Θα γελοιοποιηθούν τελείως. Μόνο κάποιοι νεκροί τους μένουν. Τους τα φορτώνουν

και ησυχάζουν. Σοβαροί να μαστε. Ποιοι θα μιλήσουν για "τρομοκρατία και τρομοκράτες"; Ο Βαλυσάκης; Ούτε η θάλασσα της Χίου δεν τον ξεπλένει. Η ο Νησιτικάκης, που προσπάθησε να εξαγοράσει τον Μπαλάφα; Άσε το πως έχει πλέξει τώρα. Η κάτι σκουλήκια δημοσιογράφοι πού με το ένα χέρι τσεπώνουν και με το άλλο γράφουν και με την γλώσσα γλύφουν. Έτσι και αλλιώς

όμως κανείς πια δεν τους πιστεύει, και οι περισσότεροι ξέρουν πως ότι κάνουν και ότι μεθοδεύουν δεν το κάνουν για δικό μας καλό αλλά για δικό τους. Δεν πρέπει να εφησυχάζουμε ούτε στιγμή. Προωθούν το φόβο και την υποταγή, ας προωθήσουμε την αντίσταση και την αλληλεγγύη.

Γ.Κ.

ΠΡΩΤΟ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟ ΣΤΑ ΤΕΙ ΚΑΒΑΛΑΣ

...Ένας πρώτος απολογισμός

ΑΠΟ ΤΙΣ 19 ΕΩΣ ΤΙΣ 28 Μαΐου πραγματοποιήθηκε στο χώρο του ΤΕΙ Καβάλας το 1ο Πολιτιστικό Δεκαήμερο με πρωτοβουλία ανεξάρτητων σπουδαστών του ΤΕΙ.

Το όλο εγχείρημα φυσικά είχε και τα ιδιαίτερα πολιτικά χαρακτηριστικά του, τα οποία εν συντομία θα προσπαθήσουμε να δώσουμε παρακάτω. Το σημαντικότερο μέρος του δεκαήμερου πιστεύουμε ότι ήταν εκείνο που αφορούσε τις διάφορες συζητήσεις. Συζητήσεις με θεματολογία όπως «Η εξέγερση των Ζαπατίστας», «Αντιμilitarισμός-Αντιρρησίες Συνείδησης», «Αντιφασιστική δράση τώρα», συγκέντρωσαν αρκετό κόσμο που ενδιαφερόταν να ανταλλάξει απόψεις, να τοποθετηθεί και το σημαντικότερο για μας, να δημιουργήσει κάτι όχι απλά να μείνει στα λόγια. Αποτέλεσμα ήταν να ξεκινήσει μια προσπάθεια για ένα Δίκτυο Διεθνιστικής Αλληλεγγύης -με αφορμή την συζήτηση για την εξέγερση των Ζαπατίστας στο Μεξικό- καθώς και να εκφραστεί η διάθεση για τη δημιουρ-

για Αντιφασιστικής Πρωτοβουλίας που να προσπαθήσει να δώσει άμεση απάντηση στο φασισμό, στο ρατσισμό και στην ξενοφοβία. Ας ελπίσουμε ότι οι διαθέσεις δεν θα μείνουν στα λόγια μετά από κάποιες συναντήσεις.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό του 10ήμερου ήταν ότι η «Πρωτοβουλία των σπουδαστών» εκδήλωσε την αλληλεγγύη της και αφιέρωσε το 10ήμερο στον αναρχικό αγωνιστή Κ. Μαζοκόπο, που η δική του διεξαγωγή του ίδιου διάστημα.

Θα πρέπει εδώ να σημειώσουμε ότι το Αυτόνομο Στέκι Καβάλας, η Αναρχική Ομάδα Καβάλας, καθώς και σύντροφοι από τη Θεσσαλονίκη είχαν το δικό τους χώρο, όπου σε καθημερινή βάση λειτουργούσε έκθεση αφίσσας, κυκλοφορούσε έντυπο υλικό και γενικότερα λειτουργούσε σαν ένας χώρος αντιπληροφόρησης και ζύμωσης μέσα στην κοινότητα των ΤΕΙ που, σημειωτέον, αποτελούν κτηριακό γκέτο έξω από την πόλη της Καβάλας.

Ενδιαφέρον επίσης παρουσίασαν

οι συζητήσεις για τα ναρκωτικά (με εισηγητή τους Κ.

Γρίβα και Γ. Οικονομόπουλο), η συζήτηση για το εναλλακτικό ραδιόφωνο και φυσικά μεγάλος αριθμός κόσμου συμμετείχε στις συναυλίες (Πίσσα και Πούπουλα, Ziggy Was, Αέρα Πατέρα, Κοινωνική Αποσύνθεση) καθώς και στις προβολές ταινιών (Είς το όνομα του πατρός, Εκδήλωση αλληλεγγύης στον Κ. Μαζοκόπο, Ο Johny πήρε το όπλο του).

Σε γενικές γραμμές ήταν μια καλή προσπάθεια με σαφή κοινωνικοπολιτικά ερείσματα που άνοιξε καινούργιες προοπτικές σε σχέση με τη ζύμωση-παρέμβαση στα πολιτικά-πολιτιστικά δρώμενα της πόλης.

ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΣΤΕΚΙ ΚΑΒΑΛΑΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΚΑΒΑΛΑΣ

Ο βασιλιάς είναι γυμνός...

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ έχει αρχίσει ένα ολόκληρο θέατρο του παραλόγου σχετικά με τον βασιλικό γάμο. Θα πάνε οι βουλευτές η δεν θα πάνε στο γάμο; Πρέπει ή δεν πρέπει να πάνε; Τι δήλωσε ο Κωσταντίνος...

Αρκετά μας ζάλισαν. Για μας το θέμα έχει λήξει. Ακόμα και ο βασιλιάς της Αιγύπτου Φαρούκ όταν τον εκδίδωσαν είχε δηλώσει: "Πέντε βασιλιάδες θα μείνουν στον κόσμο, οι 4 τράπουλας και ο ένας της Αγγλίας".

"Όσο θα έπρεπε να μας ενδιαφέρει, το μόνο βασιλικό ζήτημα που αξίζει να συζητηθεί είναι αν πρέπει να κρεμαστούν ή πρέπει να εκτελεστούν.

Είναι ένα ερώτημα που έχει δημιουργήσει πολύωρες συζητήσεις. Μερικοί τονίζουν ότι είναι πολύ περισσότερο οικολογικό το να τους κρεμάσουμε καθώς το σκονί μπορεί να ξανά χρησιμοποιηθεί πάλι και πάλι. Άλλοι ονειρεύονται την συγκίνηση του να τραβήξουν την σκανδάλη στους βασιλικούς εχθρούς τους.

Υπάρχει ένα μικρό, αλλά, αυξανόμενο ρεύμα σκέψης που λέει ότι δεν πρέπει να πεθάνουν αλλά να σταλούν στην δουλειά όπως οι υπόλοιποι από μας, στη τελική υπάρχουν αρκετοί υπόνομοι που χρειάζονται καθάρισμα. Αλλά το ερώτημα παραμένει: αυτά τα τεμπέλικα καθίκια δεν έχουν κάνει ποτέ στην ζωή τους ούτε ένα μεροκάματο δουλειάς δεν θα είναι πολύ αργά για να αρχίσουν τότε;" Class War

Επιμέλεια: Ν.Κ.

Καποίοι δεν πεθαίνουν ποτέ

Δύο ακόμα νεκροί από "εργατικό ατύχημα" που έγινε στα μέσα της εβδομάδας. Οι δυο αυτοί άνθρωποι εργαζόνταν στον καθαρισμό των αποχετευσεών της ΕΥΔΑΠ. Κάποιο καθίκι την Δευτέρα που ήταν αργία πήγε και πέταξε τοξικά απόβλητα μέσα στον αγωγό με αποτέλεσμα την Τρίτη που πήγαν οι εργάτες να πεθάνουν από τις αναθυμιάσεις.

Σε αυτό το κόσμο δεν σκοτώνουν μόνο τα "όργανα", οι πόλεμοι, τα ποτισμένα με συντηρητικά αγαθά αλλά και τα ίδια τα απολύματα μας. Όσο για το καθίκι που έριξε τα υγρά μέσα δεν φταίει αυτο μόνο, φταίνει και τα παλιότομαρα τα αφεντικά του που για να μην χάσουν ούτε μια δραχμή δεν σέβονται τίποτα. Εξάλου τη "τιμή" της ανθρωπίνης ζωής; μπροστά στην αιώνητητα που "προσφέρουν" τα χρήματα;

ΜΑΡΙΑ ΡΩΧΑΜΗ: 2 ΧΡΟΝΙΑ ΦΥΛΑΚΗ

Κατηγορία: Αλληλεγγύη προς τον πατέρα της

ΤΗΝ ΔΕΥΤΕΡΑ 5 ΙΟΥΝΙΟΥ εκδικάστηκε η αίτηση αναίρεσης που είχε υποβάλει η Μαρία Ρωχάμη, κατά της απόφασης του ίδιου δικαστηρίου, βάση της οποίας της είχε επιβληθεί ποινή φυλάκισης 2 χρόνων. Η αίτηση απορρίφθηκε και η κόρη του Ρωχάμη κλείστηκε πάλι στις φυλακές Διαβατών. Ο λόγος; Προσπάθησε να βοηθήσει τον πατέρα της να δραπετεύσει. Πολλούς το θέμα τους αφήνει αδιάφορους. Λανθασμένα κατά τη γνώμη μου. Αν προσέξουμε λίγο το θέμα, θα δούμε ότι έχει παραμέτρους που αφορούν όλη την κοινω-

νία. Όταν διώκεται και φυλακίζεται η αλληλεγγύη της κόρης προς τον πατέρα, αδελφού προς αδελφό, μάνας προς παιδί, τότε διώκεται και φυλακίζεται η ίδια η έννοια της λέξης. Όταν η εξουσία προσπαθεί, με τη δύναμη που της παρέχουν οι θεσμοί, να ποινικοποιήσει την πράξη και αυτές τις πρακτικές, εμείς, με την αδιάφορη στάση μας, της δείχνουμε ότι είναι νομιμοποιημένες στις συνειδήσεις μας και αυτό ανοίγει δρόμους για τα χειρότερα.

Πώς μπορούμε να μιλάμε για κοινωνική ή ταξική αλληλεγγύη και να διακηρύσσουμε πως η αλληλεγγύη

είναι το όπλο μας όταν μας αφήνουν αδιάφορους τέτοια περιστατικά; Πώς μπορούμε να καλούμε την κοινωνία σε συμπαρατάσταση φυλακισμένων αγωνιστών, στο όνομα της αλληλεγγύης, όταν στο λεξικό της δε θα υπάρχει η έννοια της λέξης; Η αλληλεγγύη κατακτιέται μέσα στη μικρότητα της καθημερινότητας, ζυμώνεται στους δρόμους και τα οδοφράγματα, ανδρώνεται στις συλλογικές διαδικασίες σχεδιασμού του νέου κόσμου και τότε ίσως αλλάξουν πολλά στη ροή της ιστορίας.

Α.Γ.

Γιουσουργούμ: Καταστέλλοντας τους τελευταίους χώρους «ελευθερίας»

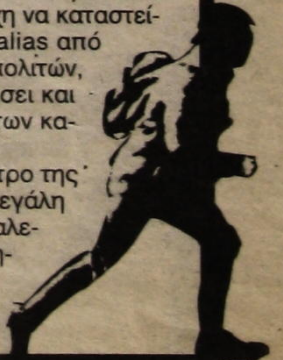
ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ της συμπλοκής μεταξύ μικροπωλητών τις προηγούμενες μέρες στο Μοναστηράκι και τον τραυματισμό αρκετών από αυτούς, έδωσε την ευκαιρία που από καιρό περίμενε ο "εκουσχυριστής" Αβραμόπουλος για να τελειώνει μία και καλή με το γιουσουργούμ και με την απαράδεκτη κατά την άποψή του εικόνα που παρουσίαζε το κέντρο της Αθήνας τις Κυριακές.

Ο λάτρης της ευταξίας και του κομφορμισμού Αβραμόπουλος δεν μπόρεσε ποτέ να χωνέψει, πόσο μάλλον να αποδεχθεί, το πως χιλιάδες άνθρωποι μπορούν ελεύθερα να πραγματεύονται τις πράματιές τους, να διακόπτουν την κυκλοφορία με το έτσι θέλω, να μετατρέπουν ένα "ιστορικό" χώρο σε παζάρι, να στήνουν ένα πολύβουο πανηγύρι κάθε Κυριακή (μοναδικό σε όλη την Ευρώπη) στο κέντρο της παγκόσμιας πρωτεύουσας της ελευθερίας, της δημοκρατίας και του πνεύματος, πάντα κατά την άποψή του.

Ο "δήμαρχος" των Αθηναίων αποφάσισε ότι από αύριο, αυτό που επί χρόνια είχαν στήσει και συντηρούσαν οι Αθηναίοι στο σύνολό τους, θα πάψει να υπάρχει. Επιστράτεψε 150 δημοτικούς αστυφύλακες ζήτησε την συνδρομή του υπουργείου δημοσίας τάξης, ακόνισε τα μαχαίρια του και ετοιμάζεται για την τελική μάχη. Ο αποστειρωμένος δήμαρχος της "ευπρέπειας" και του καθωσπρεπισμού έχασε την μάχη να καταστείλει την κατάληψη της villa Amalias από μία "μικρή" ομάδα δραστήριων πολιτών, μήπως τώρα ήρθε η ώρα να χάσει και αυτή την μάχη από το σύνολο των κατοίκων αυτής της πόλης;

Την Κυριακή 18 Ιουλίου στο κέντρο της πόλης το πανηγύρι ζει την πιο μεγάλη του στιγμή και είναι όλοι προσκαλεσμένοι του "σεβαστού μας" δημάρχου.

Γ.Μ.

Αλφα
ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ

ΕΤΟΣ 1ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 13

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟ-ΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά Παρασκευή 7.00-10.00μ.μ. και Σάββατο 11.00μ.μ.-2.00μ.μ.
ΤΗΛ. - FAX: -
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

«ΑΣΦΑΛΕΙΑ» ΥΓΕΙΑΣ

Σκέψεις πάνω στην οργάνωση της καταστολής στα νοσοκομεία

ΑΥΤΗ Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ, βουτηγμένη στην αδικία και στην εκμετάλλευση, η κοινωνία του πλούτου για τους λίγους, τους ελάχιους, η κοινωνία της εκπόρευσης κάθε ιδέας, κάθε συναισθήματος, προσπαθεί κάθε πρόβλημα, κάθε εμπόδιο να το ξεπεράσει, να το υπερπηδήσει με το φόβο της καταστολής, με την τρομοκρατία, τοποθετώντας κάθε λογής μπάτσους δεξιά και αριστερά. Σπέρνει ασφαλίτες και σκευοφυλάκους σε κάθε γωνιά, κάμερες και συστήματα ασφαλείας για να κουκουλώσει της πληγές μας, τις φωνές των εξουσιαζόμενων, μήπως και γίνουν ουρλιαχτά και τότε αλίμονό τους.

Έτσι λοιπόν, σε μια εφαρμογή των παραπάνω, δημιουργούν προϋποθέσεις ελέγχου και στο χώρο της υγείας με την ίδρυση υπηρεσιών ασφα-

λείας-σεκιούριτη οι οποίες μπορούν κάλλιστα να εξελιχθούν να συστηματοποιηθούν και να γίνουν θεσμός.

Στην πρόσφατη ληστεία που έγινε στο Γενικό Κρατικό Νίκαιας μεταξύ άλλων ακούσαμε τον πρόεδρο του νοσοκομείου να λέει κατ' επανάληψη πως στο νοσοκομείο υπάρχουν άοπλοι ασφαλίτες που δουλεύει τους είναι να φροντίζουν για την φύλαξη του ιατρικού και νοσηλευτικού προσωπικού από αγανακτισμένους ασθενείς ή συγγενείς ασθενών. Αυτοί οι ασφαλίτες χρησιμοποιούνται σε περιπτώσεις που συγγενείς, φίλοι ή οι ίδιοι οι ασθενείς επιτίθενται ή καταφέρνουν να ναντίον γιατρών ή νοσηλευτών, όταν θεωρούν ότι η αντιμετώπιση της υγείας τους δεν είναι η αναμενόμενη. Το να υπάρχουν ένα ή δύο μεμονωμένα περιστατικά πότε-πότε δεν αποτελεί αιτία για την οργάνωση ολόκληρης υ-

πηρεσίας σεκιούριτη έστω και άοπλων αν τα περιστατικά δεν ήταν ολόένα και αυξανόμενα.

Σ' αυτά τα νοσοκομεία το μεγαλύτερο μέρος των αρρώστων είναι άνθρωποι ασφαλισμένοι σε μεγάλα ταμεία όπως το ΙΚΑ, άνθρωποι εργαζόμενοι, άνεργοι, συνταξιούχοι μεγάλης ηλικίας, άνθρωποι από μεσαία εισοδήματα και κάτω που δεν έχουν να πληρώσουν για να πάνε στα εμπορικά ιδιωτικά κέντρα υγείας όπως το ΥΓΕΙΑ, το ΙΑΤΡΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ή στο εξωτερικό και αναγκάζονται να αφεθούν στην περιθάλψη της περιφημής κοινωνικής πρόνοιας.

Όταν η δομή, γενικά, και ο επιστημονικός κόσμος, ειδικότερα, της κοινωνίας εφυσχάξει, διακινδυνεύει και αναπαράγει τις κατεστημένες αξίες και δεν γίνεται μονάδα δημιουργικής περιθάλψης, τότε ο επιστήμονας-

κερδοσκόπος, ο επιστήμονας-αδιάφορος επαγγελματίας, ο επιστήμονας κομματικός υποτακτικός, αποστασιοποιημένος από κάθε έννοια θαλπωρής, ενδιαφέροντος, αυτός που δεν συμπάσχει, αυτός που κερδοσκοπεί με τον πόνο και την ανασφάλεια, αυτός που δεν αμφισβητεί τις συνθήκες περιθάλψης, που δεν αντιστέκεται, που δεν ανατρέπει...

Όταν ένα σύστημα υγείας καθαρά ταξικό, που ίσα-ίσα συντηρεί τους σύγχρονους σκλάβους του στο βαθμό που τους χρειάζεται, ενώ αναζωογονεί-ανανεώνει και χτίζει την καλή υγεία στους πλούσιους αφέντες της κοινωνίας...

Όταν οι απλοί φτωχοί άνθρωποι που δεν είναι ειδικοί, δεν έχουν τις γνώσεις να επιχειρηματολογήσουν κάθε φορά που έρχονται σε επαφή με το σύστημα υγείας τι δεν πάει καλά, έχουν όμως τη διαίσθηση και όλη εκείνη τη συναισθηματική γνώση της ανασφάλειας, των αποριών που δεν λύνονται ποτέ, της υποψίας και της βεβαιότητας κάποτε όταν χάνονται ζωές... (Και όλα αυτά ισχύουν και για ένα μεγάλο μέρος και του νοσηλευτικού προσωπικού)

Τότε εύκολα μετατρέπονται όλα αυτά σε αυτοδικία, σε οργή, σε αμυντική βία ενάντια στους μικρούς "θεούς" που κρατούν στα χέρια τους τη ζωή, την υγεία, τη διαχείριση του

πόνου, μια δικαιοδοσία πολύ μεγάλη και πολύ βαθιά.

Ο κόσμος πρέπει να φύγει από τις άναρθρες μεμονωμένες κραυγές και πρέπει να αντισταθεί για τη ζωή του και την υγεία του.

Ο αναρχικός χώρος μπορεί να κάνει παρεμβάσεις για το ρόλο της επιστήμης και για το ποιον και πως εξυπηρετεί το σύστημα νοσηλείας τον εργαζόμενο, τον άνεργο, τον ανασφάλιστο, το μετανάστη, το συνταξιούχο κλπ.

Δεν θέλουμε κι άλλους μπάτσους στους διάφορους κοινωνικούς χώρους και θα τους πολεμήσουμε.

Πρέπει να ενθαρρύνουμε τους εαυτούς μας μα και τους γύρω μας είτε μεμονωμένα είτε οργανωμένα, να μη δεχόμαστε ίδρυση υπηρεσιών οργανωμένης καταστολής μέσα στα νοσοκομεία.

Καιρός απέναντι στους μπάτσους τους να αρθρωθεί και ο αναρχικός λόγος με τη μορφή αντιπληροφόρησης-προτροπής σε διεκδίκηση των δικαιωμάτων μας με την μορφή έμπρακτων εκδηλώσεων-κινητοποιήσεων σε θέματα που αφορούν την περίθαλψη και ολόκληρη τη δομή και την εν γένει φιλοσοφία του συστήματος υγείας.

Ας απλωθούμε επιτέλους σε όλους τους τομείς της κοινωνίας...

Απεξάρτηση: Παιχνίδια εξάρτησης

ΘΕΛΟΝΤΑΣ να δείξουν ένα ανθρώπινο πρόσωπο, όλοι οι εραστές της εξουσίας (απ' τον υπουργό δικαιοσύνης Πεπονίη μέχρι τους συντηρητικούς Έβερτ-Σαμαρά και τον «προοδευτικό» Κωνσταντόπουλο), κοινή συναινέση ετοιμάζουν σχέδιο νόμου για την παύση ποινικών δώδεκων των αποδεδειγμένα απεξαρτημένων. Και αυτό με αφορμή το κύμα διαμαρτυρίας που ξεσηκώσαν οι αποφάσεις δικαστηρίων, κατά τις οποίες καταδικάστηκαν σε φυλάκιση 7 χρόνων ο Γιώργος Περγαμηνός, μέλος της «Ιθάκης» και ο Γιάννης Κοκκινίδης, μέλος της «Παρέμβασης». Οι καταδικές τους -με διαφορά λίγων ημερών η μία από την άλλη- αφορούσαν κλοπές που είχαν διαπράξει όντας ακόμη εξαρτημένοι πριν 5 χρόνια ο πρώτος και 7 ο δεύτερος.

Μέχρι εδώ όλα καλά. Έτσι ή αλλιώς, η φυλακή δε λύνει το πρόβλημα της πρέζας και της εξάρτησης. Από 'κει και πέρα όμως, πρέπει να δούμε ποιοι και γιατί είναι οι αποδεδειγμένα απεξαρτημένοι κατά τα κριτήρια των κρατούντων.

Στο σημείο αυτό αρχίζει το παιχνίδι (απεξάρτησης από την πρέζα, εξάρτησης από το σύστημα και τους θεσμούς του, οικονομικούς και κοινωνικούς). Απεξαρτημένοι θα θεωρούνται κατά το σχέδιο νόμου μόνο όσοι ακολουθούν τα θεραπευτικά προγράμματα συγκεκριμένων «θεραπευτικών κοινοτήτων», άμεσα ελεγχόμενων και επιχορηγούμενων οικονομικά από το κράτος. Κοινοτήτων που οι διαχειριστές τους ακολουθούν κατά γράμμα τις επιταγές της κυριαρχίας. Απαγορεύσεις, εσωτερικοί κανονισμοί και όροι, ιεραρχία, τιμωρία, πριμ (με τη μορφή προ-

νομίων) και αποδοχή κάθε είδους άλλης εξάρτησης εκτός της άμεσης των ναρκωτικών.

Μέσα σε όλα αυτά και οι καπιταλιστικοί οικονομικοί κανόνες του συστήματος. Μόνιμοι έμμοισοι οικονομικοί διαχειριστές, με τη γνωστή οικονομική αδιαφάνεια που διέπει την παγκόσμια καπιταλιστική ή κρατικο-καπιταλιστική οικονομία. Έτσι κάποια σχήματα που εμφανίστηκαν στην αρχή σαν ο εναλλακτικός-ριζοσπαστικός τρόπος απεξάρτησης, σήμερα έχουν καταλήξει σε επιχειρήσεις συνδιαιλλαγής με το κράτος και άμεσα εξαρτημένα απ' αυτό.

Μέσα απ' τη σιγουριά αυτής της συνδιαιλλαγής, φαινομενικά δεν υπάρχει άλλη δυνατότητα στους δικωκόμενους ποινικά εξαρτημένους, από την συμμετοχή τους σε αυτές τις κοινότητες για την αποφυγή της φυλάκισης, παρά τις όποιες διφωνίες τους για τον τρόπο λειτουργίας τους. Έτσι προκύπτει μια άλλη είδους εξάρτηση. Η έννοια της λέξης δεν έχει να κάνει μόνο με τα ναρκωτικά. Έχει να κάνει με οτιδήποτε προκαλεί στον άνθρωπο εθισμό και έμμεση ή άμεση πλαστή ανάγκη. Έχει να κάνει με τον εθισμό στην τηλεόραση, στον κατεστημένο τρόπο διασκέδασης, εργασίας, σχέσεων, ντυσίματος, κοινωνικής νάρκωσης.

Ο αγώνας για την απεξάρτηση από την πρέζα δεν είναι ολοκληρωμένος αν δεν είναι αγώνας απεξάρτησης από όλους αυτούς που θέλουν την κοινωνία εξαρτημένη, είτε από χημικές ουσίες στο αίμα των παιδιών της, είτε από άχρηστα αγαθά και άχρηστες-επικίνδυνες αξίες στα μυαλά της. Ο αγώνας ενάντια στην πρέζα είναι ο αγώνας ενάντια

σε κράτος και θεσμούς, όπως και ο αντικρατικός αγώνας είναι φύση και θέση ενάντια στην πρέζα και σε κάθε μορφή εξάρτησης, εκτός από την εξάρτηση στην απόλυτη ελευθερία.

Α.Γ.

ΕΙΜΑΣΤΕ 100% ΓΝΗΣΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ!

ΟΤΥΠΙΚΟΣ ΣΗΜΕΡΙΝΟΣ Έλληνας πολίτης σηκώνεται από το κρεβάτι του που είναι φτιαγμένο πάνω σε ένα μοντέλο που προέρχεται από την Εγγύς Ανατολή και τροποποιήθηκε στην Βόρεια Ευρώπη. Πεταί τις κουβέρτες που είναι από βαμβάκι, εγκλιματισμένο στην Ινδία ή από λινό, εγκλιματισμένο στην Εγγύς Ανατολή ή από μετάξι, που η χρήση του ανακαλύφθηκε στην Κίνα. Όλα αυτά τα υλικά χρησιμοποιήθηκαν με τεχνική επεξεργασία που επινοήθηκε στην Εγγύς Ανατολή. Φοράει τα μοκασίνια του, που εφευρέθηκαν από τους ινδιάνους των Ανατολικών δασών και πηγαίνει στο μπάνιο που οι εγκαταστάσεις του είναι ένα κράμα Ευρωπαϊκών και Αμερικανικών εφευρέσεων. Βγάζει την πιτζάμα του, ένα ένδυμα που εφευρέθηκε από τους αρχαίους Γαλάτες. Κατόπιν ξυρίζεται, εκτελεί δηλαδή μια μαζοχιστική ιεροτελεστία που φαίνεται να προέρχεται από την Σουμερία ή από την Αρχαία Αίγυπτο. Γυρίζοντας στην κρεβατοκάμαρα παίρνει τα ρούχα του από μια καρέκλα Νοτιοευρωπαϊκού τύπου και αρχίζει να ντύνεται. Ντύνεται με ρούχα που η φόρμα τους αρχικά προήλθε από τα δερμάτινα ρούχα των νομάδων των Ασιατικών στεπών, φοράει παπούτσια από δέρμα κατεργασμένο με ένα τρόπο που επινοήθηκε στην Αρχαία Αίγυπτο,

φτιαγμένα σε ένα μοντέλο από τους κλασικούς πολιτισμούς της Μεσογείου και δένει γύρω από το λαιμό του μια φωτεινόχρωμη υφασματένια λωρίδα που είναι ένα πολιτιστικό κατάλοιπο από το σάλι που έρχονταν οι Κροάτες στους ώμους τους το 17ο αιώνα. Πριν βγει για πρόγευμα ρίχνει μια ματιά μέσα από το τζάμι, από γιάλι που εφευρέθηκε στην Αίγυπτο, κι αν βρέχει φοράει γαλότσες από καουτσούκ που ανακαλύφθηκε από τους Ινδιάνους της Κεντρικής Αμερικής και παίρνει μια ομπρέλλα, εφεύρεση της Ν.Α. Ασίας. Φοράει στο κεφάλι του ένα καπέλο από κετσέ, υλικό που εφευρέθηκε στις Ασιατικές στέπες.

Πηγαίνοντας για πρόγευμα σταματάει να αγοράσει μια εφημερίδα πληρώνοντας με νομίσματα, που είναι μια αρχαία εφεύρεση της Λυδίας. Στο εστιατόριο βρίσκεται απέναντι σε μια ολόκληρη σειρά δανεισμένων στοιχείων. Το πιάτο του είναι ένα είδος αγγειοπλαστικής που εφευρέθηκε στην Κίνα. Το μαχαίρι του είναι από ασάλη, ένα μεταλλικό κράμα που πρωτοφτιάχτηκε στη Ν. Ινδία, το πυρίτι του, μια μεσαιωνική Ιταλική εφεύρεση, και το κουτάλι του, ένα παράγωγο ενός Ρωμαϊκού πρωτοτύπου. Αρχίζει ίσως το πρόγευμά του με πορτοκάλι από την Ανατολική Μεσόγειο, μπλοπέπονο από την Περσία ή με ένα κομμάτι Αφρικανικού καρπούζιου.

Έπειτα παίρνει τον καφέ του, προϊόν από ένα φυτό της Αβυσσηπίας, με κρέμα και ζάχαρη. Η εξήμερωση της αγελάδας και το άρμεγμά της ξεκίνησε

από την Εγγύς Ανατολή, ενώ η ζάχαρη ανακαλύφθηκε στην Ινδία. Μετά από το φρούτο και τον πρώτο καφέ μπορεί να συνεχίσει με ένα είδος κέικ (waffles) φτιαγμένο με Σκανδιναβική τεχνική από σπάρη εγκλιματισμένη στη Μ. Ασία. Το περιχύνει με σιρόπι από σφεντάμι, εφεύρεση των Ινδιάνων των Ανατολικών δασών. Πιθανόν, σαν δεύτερο πιάτο να πάρει και αυγά από ένα είδος πουλιού εξημερωμένου στην Ινδοκίνα ή λεπτές φέτες από το κρέας από ένα ζώο εξημερωμένο στην Αν. Ασία, που αλατίστηκε και καπνίστηκε με μια μέθοδο που αναπτύχθηκε στη Β. Ευρώπη.

Όταν ο φίλος μας έχει τελειώσει το φαγητό του, κάθεται αναπαυτικά στην καρέκλα του, για να καπνίσει, που είναι μια Ινδιάνο-Αμερικανική συνήθεια. Για να απολαύσει καπνίζοντας το προϊόν ενός φυτού που εγκλιματίστηκε στη Βραζιλία ή να απολαύσει την πίπα του, που προέρχεται από τους Ινδιάνους της Βιργινίας ή το τσιγάρο του που προέρχεται από το Μεξικό. Αν είναι αρκετά τολμηρός, πιθανόν να επιχειρήσει να καπνίσει ένα πούρο, που μας ήλθε από τις Αντίλλες. Ενώ καπνίζει, διαβάζει τις ειδήσεις της ημέρας, καταχωρίζοντας στον τύπο με στοιχεία που εφευρέθηκαν στη Γερμανία. Καθώς απορροφάται με τις περιγραφές των ξένων προβλημάτων -κι αν είναι ένας καλός συντηρητικός πολίτης- ευχαριστεί μια Εβραϊκή Θεότητα, στην Ινδο-Ευρωπαϊκή γλώσσα, για το ότι γεννήθηκε 100% γνήσιος Έλληνας!!! (Διασκευή από απόσπασμα του "The Study of Man" Ralph Linton 1936).

Μ.Α.

Η ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ ΑΝΤΕΠΙΤΙΘΕΤΑΙ

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

τέχει στο κρατικό κανάλι είτε να ιδρύσει ιδιωτικό είτε και τα δυο μαζί πράγμα που θα κάνει ώστε να αποκτήσει και εκεί σχεδόν τον πλήρη έλεγχο. Στο τομέα των τηλεπικοινωνιών με την οργάνωση και την εκμετάλλευση επίσης είχε το μονοπώλιο. Στο τομέα εισαγωγών, εξαγωγών εξασφάλισε το μονοπώλιο στη διάθεση αγροτικών και ορυκτών προϊόντων και προνομιακή μεταχείριση για όλα τα υπόλοιπα. Ένα ευρύ φάσμα δραστηριοτήτων απαραίτητο για την εισοδο της Ουκρανίας στον παραδεισένιο παγκόσμιο χάρτη της σύγχρονης καπιταλιστικής ανάπτυξης υπό την αιγίδα της Παγκόσμιας Τράπε-

ζας. Εάν ήταν ένα βιβλίο ή μια ταινία επιστημονικής φαντασίας ο όμιλος Βαρδινγιάννη θα ήταν ένα τεράστιο "Super Market", το μοναδικό απέναντι σε ένα δίο ψυκατζίδικα στην "γειτονιά" της Ουκρανίας που ο καθένας θα μπορούσε να βρει τα πάντα. Δε θα υπήρχε καμιά εναλλακτική λύση όμως. Αυτή καλούμαστε να τη δημιουργήσουμε όλοι εμείς σε μια αντιεξουσιαστική κοινωνία. Επίσης θα πρέπει να προσέξουμε το σημείο 9 της συμφωνίας όσον αφορά την τεράστια επέκταση του ελληνικού κεφαλαίου στο εξωτερικό. Επειδή ο Λάτσης, με το γελωτοποίηση του Μπους, έχει εξασφαλίσει την εκμετάλλευση του πετρελαιογώγου Μπουράκας-Αλεξανδρουπόλης, ο όμιλος Βαρδινγιάννη διατηρεί την ανεξαρτησία του στην μεταφορά και εκμετάλλευση των πετρελαιοειδών με την κατασκευή και επέκταση της χωρητικότητας των 18

τάνκερ. Αυτό δε λειτουργεί απαραίτητα ανταγωνιστικά αλλά έρχεται να υποβοηθήσει τις προσπάθειες του Λάτση για την κατασκευή του αγωγού και τον έλεγχο της μεταφοράς των ενεργειακών πόρων στην ευρύτερη περιοχή της ανατολικής Μεσογείου. Οι κινήσεις αυτές στο χώρο της ανατολικής Ευρώπης ισοχυροποιούν πολιτικά και διπλωματικά το ελληνικό κεφάλαιο και το καθιστούν οικονομικά κυρίαρχο στο χώρο των Βαλκανίων, δίνοντας του το ρόλο του τοποτηρητή του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου. Η εποχή που οι Έλληνες αστοί ήταν τα στερνά απομεινάρια του δυτικού κεφαλαίου έχει περάσει ανεπιστρεπτή.

ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ Η ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΠΑΤΡΙΔΑ. Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΜΑΣ ΠΡΕΠΕΙ ΚΑΙ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ.

Σ.Γ.-Α.Μ.

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

Απάντηση στην πρόκληση

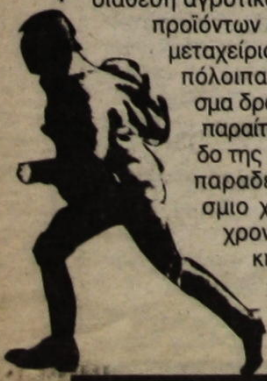
Η αντίσταση ενάντια στους θεσμούς που επιβάλλουν τ' αφεντικά πρέπει να δοθεί στο σύνολό της και όχι να επιμεριστεί απλώς στους όρους της συνθήκης. Πολλοί είναι αυτοί που τελευταία μιλάνε για το Σένγκεν επικεντρώνοντας στην καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ακόμα λιγότεροι των πολιτικών ελευθεριών.

Για τους αναρχικούς το Σένγκεν δεν σημαίνει τίποτα απ' όλα αυτά. Ο αντικρατικός-αντιεξουσιαστικός λόγος και πράξη θα πρέπει να αναδεικνύουν την ολότητα του προβλήμα-

τος, στις ίδιες τις αντιθέσεις μεταξύ κυρίαρχων και κυριαζόμενων. Οι επιθυμίες των αφεντικών δεν πολεμούνται με "ομιαντιστικές" απλήψεις περί δικαιωμάτων του πολίτη αλλά μόνο μέσα από τον αντικρατικό αγώνα.

ΥΓ. 1: Την Τρίτη 13-6 πραγματοποιήθηκε πορεία ενάντια στην συνθήκη Σένγκεν από περίπου 150 άτομα. Είχαν κρέμα για τέτοια γεγονότα να μην πραγματοποιούνται μαζικότερες κινητοποιήσεις. ΥΓ. 2: Ο κύριος τροφοδότης σε ηλεκτρονικό εξοπλισμό για τα θερματικά του Σένγκεν είναι η SIEMENS.

Π.Α.

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

“Η Ανατολή της Ουτοπίας”

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙ ΚΡΙΣΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ - ΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΟΡΑΜΑ ΚΑΙ Η ΠΑΝΤΟΤΕ ΠΑΡΟΥΣΑ ΟΥΤΟΠΙΑ

συνθέσεις που τόσο ανάγκη έχει ο “χώρος”.

Θα ξεκινήσουμε σύντομοι από μια αναγκαία διευκρίνιση: αυτό το τόσο βαρύγδουπα αναφερόμενο “**Ινστιτούτο Κοινωνικών Μελετών**” δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια παρέα 5-6 ατόμων, αυτό δηλ. που απόμεινε από ένα μεγαλύτερο κύκλο πρώην μελών και στελεχών του ΚΚΕ που μέσα από μια πορεία σύγκρουσης με τους κομματικούς μηχανισμούς εξέκοψε οριστικά από το ΚΚΕ αναζητώντας μια αγωνιστική διέξοδο.

Βέβαια περάσαμε από 40 “κύματα” για να φτάσουμε ως εδώ, για να μπορέσουμε ύστερα από εναγώνιες αναζητήσεις ετών να αντιληφθούμε το πρόδηλο. Αυτό που ο καθένας, χωρίς ιδιαίτερη προσπάθεια θα μπορούσε να διαπιστώσει:

α) Ότι η εσχάτολογία της Μαρξιστικής μυθοπλασίας με τη φαντασίωση της νομοτελειακά επερχόμενης επανάστασης και ταξικής δικαίωσης είχε για τους καταπιεσμένους την αλλοτριωτική επίδραση μιας βίωσης εν μέσω ψευδαισθήσεων.

β) Ότι η κοινωνική επανάσταση, καταλυτική έκφραση μιας πορείας αυτοσυνειδησίας και επαναστατικής αυτοοργάνωσης των καταπιεσμένων, έρχεται να καταργήσει κάθε μορφή εξουσίας του κράτους και του κεφαλαίου σ’ όλες τους τις εκφράσεις, δίνοντας τη δυνατότητα στον άνθρωπο με όλη την πολυσυνθετότητα που εμπεριέχει, να προβάλλει ως το πραγματικό υποκείμενο της κοινωνικής εξέλιξης και να οργανώσει την αντιεραρχική κοινωνία, πέρα από κάθε λογική “φωτισμένων πρωτοποριών” και “καθοδηγήσεων”.

Με αυτές τις βασικές διαπιστώσεις και με βαθιά πίστη ότι:

α) Η επαναστατική συνείδηση είναι προϊόν της πάλης και όχι ενέσιμο

γιατρικό που μπορεί να δοθεί “από τα έξω”, από κάποιο παντογνώστη γιατρό - μάγο και

β) Ότι η επανάσταση δεν είναι ζήτημα θεωρίας ή μεθόδου και η κοινωνική απελευθέρωση δεν μπορεί να αναχθεί σε “γνωσιολογικό πρόβλημα”.

Προχωρήσαμε στη δημιουργία αυτού που πομπωδώς βαφτίσαμε “**Ινστιτούτο Κοινωνικών Μελετών**”.

Με την “**Ανατολή της Ουτοπίας**”, θελήσαμε αρχικά να απευθύνουμε σε συντρόφους με ανάλογη με εμάς πορεία αναζητήσεων και προβληματισμών. Σ’ αυτό το διάστημα και στο βαθμό που γνωριζόμασταν καλύτερα με τον ευρύτερο “αναρχικό - αντιεξουσιαστικό χώρο” διαπιστώσαμε πως κάτι είχαμε να πούμε και σ’ αυτούς τους συντρόφους.

Όπως και στον πρόλογο της έκδοσης τονίζεται, βασικό στόχο και επιδίωξη αποτελεί να ανοίξουμε έναν ακόμα διάλογο πάνω στο σήμερα και την προοπτική της επανάστασης και της κοινωνικής απελευθέρωσης. Της επανάστασης που απαλλαγμένη από τις κάθε λογής ντετερμινισμούς και νομοτελειακές ή μεσσιανικές προσδοκίες και έχοντας ξεκοπεί οριστικά από την ευνοχιστική παρεμβολή των “φωτισμένων πρωτοποριών” θα αποτελέσει την ανώτερη έκφραση ενός ανατρεπτικού κινήματος που ανένιπτε την αυτοσυνειδησία του και προώθησε την αυτοοργάνωση μέσα στο καμίνι της καθημερινής και σε όλα τα μέτωπα σύγκρουσης με τους κυρίαρχους και εξουσιαστές.

Και μετά την “εξομολόγηση” δυο λόγια για το ίδιο το βιβλίο:

Το βιβλίο χωρίζεται σε 6 ενότητες. Στην πρώτη ενότητα για λόγους ιστορικής και συστηματικής προσέγγισης, αναφερόμαστε στην πορεία συγκρότησης και κατάρρευσης της ΕΣΣΔ και της Ανατολικής Ευρώπης. Στη δεύτερη ενότητα με γενικό

πλαίσιο την οικουμενική αντίθεση, κυρίαρχοι - κυριαρχούμενοι, εξουσιαστές - εξουσιάζόμενοι συζητάμε τις αντιθέσεις στο σημερινό κόσμο, περνάμε στην κρίση του καπιταλισμού και καταλήγουμε στην ανάλυση του χαρακτήρα της εποχής μας που στόχο έχει μελετώντας τις δομές και λειτουργίες του πλέγματος κυριαρχίας σε όλες του τις εκφράσεις να εντοπίσει τα στοιχεία των οποίων η δράση, στη συγκεκριμένη περίοδο και συγκυρία, επηρεάζει ολόκληρη τη συγκρότηση του συστήματος και με την έννοια αυτή χαρακτηρίζουν την εποχή τους και αποτελούν παράγοντες που θετικά ή αρνητικά επηρεάζουν την πορεία της επαναστατικής πάλης.

Η τρίτη ενότητα αναφέρεται στη λειτουργία και την κρίση της κυριαρχίας.

Ξεκινήσαμε με την ανάλυση της διαμόρφωσης, συγκρότησης και λειτουργίας των βασικών μηχανισμών της εξουσίας (κράτος, τάξεις, χειραγωγικοί μηχανισμοί - κόμματα - συνδικάτα - θρησκεία - εκκλησία, ΜΜΕ κλπ).

Αναφερόμαστε στην κρίση της κυριαρχίας, την αποτυχία της επιχείρησης “καπιταλιστικής ανασυγκρότησης του κεφαλαίου και του κράτους και αναδιάρθρωσης των όρων εκμετάλλευσης και κυριαρχίας” και κλείνουμε με μια αναφορά στον επαναστατικό αυθορμητισμό επιχειρώντας παράλληλα μια πρώτη συστηματική προσέγγιση εννοιών όπως πολιτικό - κοινωνικό, εξουσία - βία, κυριαρχία, ιεραρχία, ελευθερία.

Στην τέταρτη ενότητα γίνεται αναφορά στον χαρακτήρα της κοινωνικής επανάστασης, προβάλλεται η διφορούμενη αντίληψη περί “επαναστατικού υποκειμένου”, απορρίπτεται ο οικονομικοκεντρισμός και ο εργατοκεντρισμός και προβάλλεται η ανάγκη ρήξης με τους χειραγωγι-

κούς μηχανισμούς και τις “πρωτοπορίες”, συζητάμε τις μορφές πάλης με κεντρικό άξονα την αυτονομία των αγώνων, τη διαρκή σύγκρουση, την επιθετικότητα και τη γενίκευση της αμφισβήτησης και κάνουμε κάποιες σκέψεις για το περιεχόμενο και το προτσές χτισίματος της ανθρωπίνης κοινωνίας.

Στη πέμπτη ενότητα με τίτλο “**επαναστατική αυτοοργάνωση**” ξεκινώντας από την πίστη ότι η αυτοσυνειδησία αποτελεί την πιο ανεπτυγμένη μορφή επαναστατικής συνείδησης, βλέπουμε την “οργάνωση” ως αυθόρμητη έκφραση συνείδησης που ανταποκρίνεται κάθε στιγμή στο επίπεδο συνειδητοποίησης και την ανάγκη επίτευξης των στόχων που η πορεία της σύγκρουσης επιβάλλει.

Καταγράφουμε εδώ τις απόψεις μας για τις σχέσεις αυθορμητισμού και οργάνωσης αναζητώντας τις αντιεραρχικές μορφές “οργάνωσης της οργής μας” που θα επιτρέψουν τον καλύτερο συντονισμό και αποτελεσματικότητα των αγώνων.

Η τελευταία ενότητα αναφέρεται στην αναγκαιότητα και δυνατότητα μιας ευρύτερης επαναστατικής συνεργασίας, πέρα από οποιοδήποτε κρατικό, “εθνικό”, ή γεωγραφικό διαχωρισμό.

Κλείνοντας και επαναλαμβάνοντας για ακόμα μια φορά την πίστη μας ότι “η επανάσταση δεν είναι ζήτημα θεωρίας ή μεθόδων και η κοινωνική απελευθέρωση δεν μπορεί να αναχθεί σε γνωσιολογικό πρόβλημα”, ας μας επιτραπεί και μέσα από τις στήλες του “ΑΛΦΑ” να καλέσουμε κάθε σύντροφο να συζητήσει και μαζί μας τα θέματα που, το βιβλίο μας βάζει συμβάλλοντας σ’ ένα διάλογο που παράλληλα και στα πλαίσια της αυτόνομης επαναστατικής δράσης, πρέπει να προωθηθεί.

Κ.Σ.

Ανθρακας ο θησαυρός

Ο ΝΕΟΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ Τάκης Μίχας, σε άρθρο του στην “Ελευθεροτυπία” ανακάλυψε τον “κοινοτισμό” μέσου του Αμιταϊ Ετσιόνι, που τον θεωρεί και πατέρα αυτής της νέας θεωρίας που έχει ενθουσιάζει όλους σχεδόν τους πολιτικούς ηγέτες της Αριστεράς και της Δεξιάς, διεθνώς.

Προς τι όλη αυτή η πλάνη; μήπως ο κ. Μίχας δεν ξέρει πως πιάστηκε αδιάβαστος; Νομίζω πως όχι. Απλώς μας κρύβει την αλήθεια και χρειάζεται τις επιδερμικές θεωρίες του Α.

Ετσιόνι περί Κοινοτισμού για να αποφυγεί την ουσία. Και η ουσία είναι ότι η κοινότητα, για μια ολόκληρη περίοδο της ιστορίας, έπαιξε πρωταρχικό ρόλο στη ζωή των ανθρώπων. Ήταν το πεδίο στο οποίο οι άνθρωποι ενδυνάμωναν τους εαυτούς τους, συμμετέχοντας σε συνελεύσεις ή λαϊκά συμβούλια και συζητώντας στις πλατείες, στις αγορές και σε άλλους χώρους, όπου είχαν τη δυνατότητα να συζητήσουν και να επιλύσουν τα κοινά τους προβλήματα. Η ζωή στο επίπεδο της κοινότητας, πλούσια διαπλεγμένη από οικογενειακά δίκτυα και λαϊκές μορφές οργάνωσης, υπήρξε ανέκαθεν ένα καταφύγιο ανθρωπιάς μακριά από την ομογενοποίηση και την απανθρωπία της Κρατικής Εξουσίας.

Οι θεωρίες του Α. Ετσιόνι αρχίζουν και τελειώνουν με το θεσμό της οικογένειας, που βρίσκεται σε μαρasmus, με αποτέλεσμα οι ηθικές αξίες της κοινωνίας να βρίσκονται σε κρίση. Όμορφες λέξεις του τύπου ότι πρέπει να σεβόμαστε την αξιοπρέπεια του ανθρώπου, ότι η ανοχή είναι καλό και οι διακρίσεις άθλιο, ότι το να αποταμιεύουμε λεφτά για το μέλλον μας και το μέλλον της χώρας (πάνω από όλα η χώρα, μπράβο του) είναι προτιμότερο από το να εξαρτιώμαστε από τους άλλους, ότι η ειρηνική επίλυση των διαφορών είναι καλύτερη από τη βία, ότι η δημοκρατία είναι καλύτερη από τον ολοκληρωτισμό.

Συνεχίζοντας με το ίδιο τροπάριο, κάνει μια αναφορά για μια “πανίσχυρη κοινωνία πολιτών” μια κοινωνία όπου οι πολίτες θα ενδιαφέρονται για τις οικογένειές τους, θα είναι ευγενι-

κοί με τους γείτονες τους, όχι επειδή έχουν υποχρέωση αλλά επειδή θα πιστεύουν ότι αυτό είναι το σωστό. Συνεχίζει στο ίδιο “χρησιμοποιήστε λιγότερο κράτος αλλά όχι περισσότερη αγορά”.

Η αγορά για αυτόν πρέπει να περικλείεται σε ένα ισχυρό περίβλημα, όπου εκεί μπορεί να κάνει θαύματα (όπως η καταστροφή του περιβάλλοντος και της ζωής).

Όλες αυτές οι θεωρίες είναι ακίνδυνες σε νεοφιλελεύθερους, του τύπου Τ. Μίχα, Σ. Μάνου, Α. Ανδριανόπουλου και σε αριστερούς μαϊντανούς τύπου Δαμανάκη, Γ. Παπανδρέου. Αυτές οι θεωρίες (Α.Ετσιόνι) δεν αγγίζουν το ουσιαστικό πρόβλημα που είναι η ύπαρξη ενός συστήματος που αποτελεί τον καρκίνο της κοινωνίας. Ο καπιταλισμός, όπως όλοι οι ανεξέλεγκτοι καρκίνοι, έχει δείξει ότι μπορεί να αναπτύσσεται απεριόριστα και να αλωνίζει κάθε κοινωνικό χώρο στον οποίο άλλοτε έβρισκαν πρόσφορο έδαφος οι αμοιβαίες σχέσεις και το κοινό συμφέρον. Η εκμετάλλευση και η χειραγώγηση έχουν φέρει την καθημερινή ζωή στο πίο βασανιστικό σημείο κακότητας και ανίας. Καθώς η κοινωνία έχει μετατραπεί σε ένα εργοστάσιο και σε μια αγορά, η ίδια λογική της ζωής έχει καταλήξει στην ανάπτυξη για χάρη της κατανάλωσης. Σήμερα ο καπιταλισμός είναι παράσιτο σε βάρος του μέλλοντος, ένας βρυκόλακας που επιβιώνει σε βάρος της τεχνολογίας και την πηγή ελευθερίας.

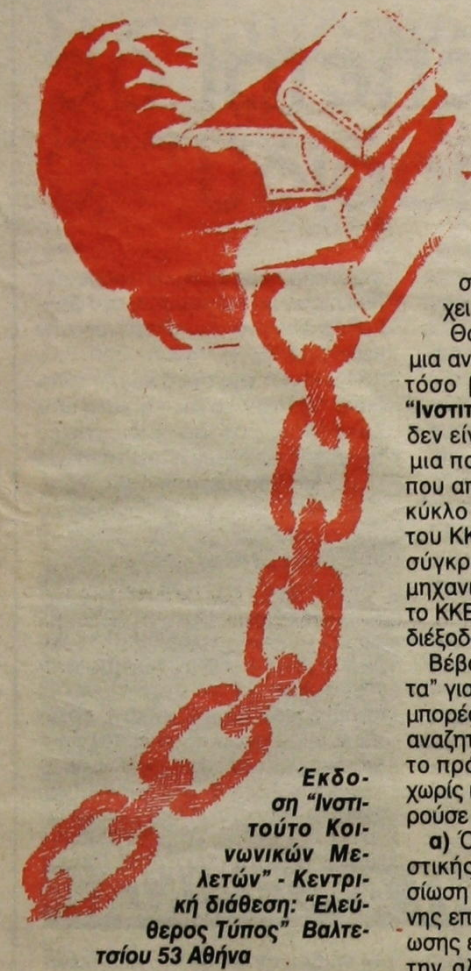
Ο κοινοτισμός του Ετσιόνι, όχι μόνο κρύβει την αλήθεια, αλλά και την παραποιεί, μέσα από ιδεολογήματα

που εξωραίζουν το υπάρχον σύστημα της εκμετάλλευσης.

“Η απόλυτη άρνηση της πόλης είναι κοινότητα - μια κοινότητα στην οποία το κοινωνικό περιβάλλον αποκεντρώνεται σε ολοκληρωμένα, οικολογικά ισορροπημένα κοινότητα. Η απόλυτη στην οποία το κοινωνικό περιβάλλον αποκεντρώνεται σε ολοκληρωμένα, οικολογικά ισορροπημένα κοινότητα. Η απόλυτη άρνηση της γραφειοκρατίας είναι άμεσες, σε αντιδιαστολή προς τις μεσολαβημένες σχέσεις - μια κατάσταση στην οποία η αντιπροσωπείση αντικαθίσταται από πρόσωπο με πρόσωπο σχέσεις σε μια γενική συνέλευση ελεύθερων ατόμων. Η απόλυτη άρνηση της συγκεντρωτικής κοινωνίας είναι περιφεριακή οικοτεχνολογία, μια κατάσταση στην οποία τα όργανα της παραγωγής πλάθονται σύμφωνα με τις πλουτοπαραγωγικές πηγές ενός οικοσυστήματος. Η απόλυτη άρνηση της πατριαρχικής οικογένειας είναι απελευθερωμένη σεξουαλικότητα - στην οποία όλες οι μορφές σεξουαλικού κανονισμού υπερβαίνονται από μίαν αυθόρμητη, ανεμπόδιστη έκφραση του ερωτισμού ανάμεσα σε ίσους. Η απόλυτη άρνηση της αγοράς είναι κομμουνισμός - στον οποίο η συλλογική συνεργασία και αφθονία μεταμορφώνουν τη δουλειά σε παιχνίδι και την ανάγκη σε επιθυμία” (Murray Bookchin από το βιβλίο: η οικολογία της ελευθερίας)

Χ.Τ.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

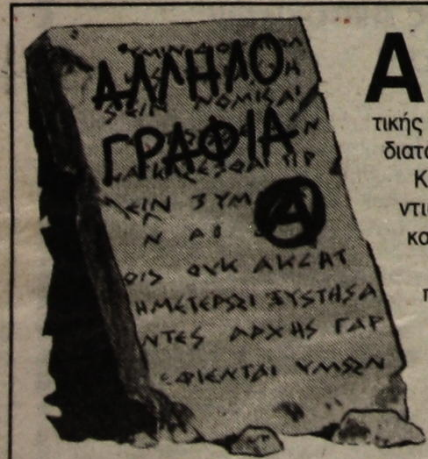

Έκδοση “Ινστιτούτο Κοινωνικών Μελετών” - Κεντρική διάθεση: “Ελεύθερος Τύπος” Βαλτετσίου 53 Αθήνα

Η ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ την οποία φιλοξενούμε σε αυτό το τεύχος του “ΑΛΦΑ” παρουσιάζει μια ξεχωριστή πρωτοτυπία. Γίνεται από τους ίδιους τους συγγραφείς του βιβλίου και αποτελεί μια εξομολόγηση και μια αυτοκριτική ή λιγότερο μια βιβλιοπαρουσίαση ή βιβλιοκριτική. Παράλληλα αποτελεί μια πρόκληση για συζήτηση πάνω στα βασικά και πάντοτε επίκαιρα θέματα που επιχειρεί να αναλύσει το βιβλίο.

Ας αφήσουμε όμως τους ίδιους τους συγγραφείς να μιλήσουν:

“Θα απευθύνουμε πρώτα ένα θερμό αγωνιστικό χαιρετισμό προς το “ΑΛΦΑ”: όχι γιατί μας δίνει τη δυνατότητα να εκθέσουμε από τις στήλες του τους προβληματισμούς μας - αυτό αποτελεί διακηρυγμένο στόχο της συντακτικής επιτροπής και το “ΑΛΦΑ” έχει ήδη φιλοξενήσει ακόμα και ακραίες “πολεμικές” - αλλά γιατί η έκδοσή του έρχεται να καλύψει ένα κενό και να ανταποκριθεί σε μια ανάγκη: αυτή της ύπαρξης ενός εντύπου όχι μαζικού προπαγανδιστή και οργανωτή όπως κάποιοι που προφανώς δεν μπόρεσαν να ξεπεράσουν τις Λενινιστικές τους καταβολές ή ιδεολογικές τους προσεγγίσεις, φοβήθηκαν, αλλά ενός εντύπου - βήματος του αναρχικού-αντιεξουσιαστικού χώρου μέσα από το οποίο θα μπορέσουμε να ανταλλάξουμε την πείρα και τους προβληματισμούς μας και κάποιοι από εμάς - όχι κατ’ ανάγκη οι πιο αισιόδοξοι κι οι πιο ρομαντικοί - να επιχειρήσουμε να αρθρώσουμε τις

ση και γενίκευση του βαλκανικού αιματοκυλίσματος.

ΠΥΡΗΝΑΣ ΣΤΡΑΤΕΥΜΕΝΩΝ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΕΥΡΥΝΣΗ ΤΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

★ Το “ΑΛΦΑ” παρακαλεί τους συντρόφους Ν.Π. από Ηράκλειο και Κ.Μ. από Αθήνα να μας στείλουν διεύθυνση επικοινωνίας για να έρθουμε σε επαφή μαζί τους.

Το Σαλβαδόρ μετατρέπεται σε ζώνη ελεύθερου εμπορίου

Σαλβαδόρ είναι κλωστοϋφαντουργίες από τις ΗΠΑ και τη Νοτιοανατολική Ασία.

Από μία άποψη η απόφαση του προέδρου Calderon Sol για Ζώνη Ελευθέρου Εμπορίου σε όλη την έκταση του Σαλβαδόρ είναι πλεονασμός, αφού ήδη, πλάι στις 38 επιχειρήσεις που είναι εγκατεστημένες στις υπάρχουσες Ζώνες, υπάρχουν άλλες 200 εταιρείες έξω απ' αυτές, που απολαμβάνουν τα ίδια προνόμια.

Στην πράξη, κάθε εταιρεία εξαγωγών που για "τεχνικούς λόγους" δεν μπορεί να εγκατασταθεί σε μια Ζώνη, μπορεί να δηλωθεί ως "reciento fiscal" και να απαλλαγεί από τη φορολογία.

Η κλωστοϋφαντουργία είναι ιδιαίτερα ανοιχτή για την κυβέρνηση του Σαλβαδόρ. Σύμφωνα με την Κεντρική Τράπεζα Αποθεμάτων οι εξαγωγές ιματισμού μέσα στο 1994 αυξήθηκαν κατά 50%, φτάνοντας τα 431.000.000 δολάρια, το 92% των οποίων είχε προορισμό τις ΗΠΑ. Φυσικά, αφού η πλειοψηφία των πρώτων υλών εισάγεται, το τελικό ποσό που φτάνει στο Σαλβαδόρ είναι πολύ μικρότερο.

Το Δεκέμβριο του 1994 πάνω από 50 γυναίκες-μέλη γυναικείων οργανώσεων και εργάτριες κλωστοϋφαντουργίας, συγκεντρώθηκαν στο Σαν Σαλβαδόρ για το Πρώτο Συνέδριο Εργατριών στην Κλωστοϋφαντουργία. Οι συμμετέχουσες παρουσίασαν μια σειρά από καταγγελίες για όσα συμβαίνουν στις maquilas, όπου καταστάσεις σαν τις παρακάτω είναι η συνήθης καθημερινότητα:

-Ελεγχος στις σωματικές ανάγκες. Δεν επιτρέπεται η χρήση της

τουαλέτας πάνω από δύο φορές κατά τη διάρκεια της εργάσιμης ημέρας. Σε άλλες περιπτώσεις αναγκάζονται να πληρώνουν για το χρόνο που λείπουν από τη δουλειά και τη διάρκεια της χρήσης της τουαλέτας.

-Για να καλυφθούν τα πλάνα παραγωγής αναγκάζονται να δουλεύουν υπερωρίες και αργίες χωρίς αποζημίωση.

-Απαγορεύεται η εγκατάλειψη της θέσης-εργασίας για λόγους προσωπικούς ή υγείας. Μια γυναίκα κατήγγειλε ότι αυτό είχε αποτέλεσμα να αποβάλλει μέσα σε ένα εργοστάσιο. Όταν ένωσε άσχημα και άρχισε να αιμορραγεί, οι προϊστάμενοι της αρνήθηκαν να φύγει από τη δουλειά για να αναζητήσει ιατρική βοήθεια, παρόλο που ήξεραν ότι ήταν έγκυος.

-Ξεξουαλικές παρενοχλήσεις. Οι επιχειρήσεις θέτουν ανώτατο όριο ηλικίας πρόσληψης τα 25 χρόνια και οι προϊστάμενοι συνεχώς πιέζουν τις εργάτριες να πλαγιάσουν μαζί τους. Πολλές φορές, φοβούμενες μη χάσουν τη δουλειά τους, υποκύπτουν.

-Φραστικές και σωματικές επιθέσεις. Το βρίσιμο και οι ξυλοδαρμοί έρχονται σαν απάντηση σε κάθε, σύμφωνα πάντα με τη γνώμη του επιστάτη, αμέλειας των υποχρεώσεων.

Η Επιθεώρηση Εργασίας παραλαμβάνει καθημερινά δεκάδες ανάλογες καταγγελίες για τις Ζώνες, ωστόσο ο γενικός επιθεωρητής αποδίδει το πρόβλημα σε... διαφορά κουλτούρας! "Οι ξένοι επιχειρηματίες είναι συνηθισμένοι να διαχειρίζονται τις επιχειρήσεις τους με δια-

φορετικό τρόπο. Είναι κάπως πιο αυστηροί, ενώ οι πολίτες του Σαλβαδόρ δεν είναι συνηθισμένοι στην πειθαρχία." (!)

Η ανάγκη της οργάνωσης είναι διάχυτη στην εργατική τάξη του Σαλβαδόρ, ωστόσο οι ιδιοκτήτες των maquilas έχουν πάρει τα μέτρα τους. Απαγορεύεται η συλλογή υπογραφών και η κυκλοφορία έντυπου υλικού, ενώ οι χώροι συνάντησης των εργατών και των εργατριών είναι επιτηρούμενοι. Οι maquilas κρατάνε μαύρες λίστες των γνωστών για συνδικαλιστική δράση. Αν και ο συνδικαλισμός είναι κατοχυρωμένος στο Σαλβαδόρ, οι maquilas παίρνουν από το υπουργείο εργασίας τις ανάλογες απειλές και απολύουν όσους τις υπογράφουν. (Industrial Worker 1995)

ΓΑΜΙΑ: ΜΟΝΗ ΑΜΥΝΑ Η ΑΥΤΟΔΙΚΙΑ

ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΙΟ υποβαθμισμένα προάστεια του Παρισιού, το Νουάξι Λε Γκραν, συγλονίστηκε από ταραχές στις 7 και 8 Ιουνίου με αφορμή τον θάνατο ενός νεαρού μαροκινού που σκοτώθηκε καθώς τον καταδίωκε η αστυνομία μετά την κλοπή ενός μοτοποδηλάτου. Η οικογένειά του υποστηρίζει ότι ο Belkassam Delahbib, 24 ετών σκοτώθηκε εξαιτίας της καταδίωξης, ενώ η αστυνομία υποστηρίζει ότι ο θάνατος του οφείλεται σε τροχαίο. Το γεγονός συνέβη τη νύχτα της Τρίτης προς Τετάρτη 7 Ιουνίου.

Την Τετάρτη το βράδυ, εκατοντάδες νεαροί συγκεντρώθηκαν έξω από το κτίριο της νομαρχίας του προαστίου, ζητώντας εξηγήσεις

για το θάνατο του νέου. Ανάμεσά τους και τ' αδελφία του θύματος. Υπεύθυνοι της νομαρχίας, υπό την προστασία των CRS (των γαλλικών MAT), εξηγούσαν στους νεαρούς «το ατυχές του γεγονότος» και την μη ευθύνη της αστυνομίας. Μετά από ένα δίωρο διάλογο, εν μέσω συνθημάτων και αντεγκλήσεων, οι νεαροί διαλύθηκαν ήσυχα προς στιγμή. Μετά από μια ώρα όμως, μια εκατοστή κασέρ άρχισαν να επιτίθενται με πέτρες και μολότωφ σε βιτρίνες καταστημάτων, καφετέριες, εισόδους πολυκατοικιών (!!!) και τηλεφωνικούς θαλάμους. Οι ταραχές, χωρίς να πάρουν μεγάλη έκταση, κατέληξαν στη σύλληψη ενός νεαρού.

Το απόγευμα της Πέμπτης 8 Ιουνίου, ο δήμαρχος του προαστίου σε δηλώσεις του εξέριξε την στάση και την ψυχραιμία των νεαρών, που αν εξαιρεθεί μια εκατοντάδα κασέρ που «ήταν διψασμένοι για βία και έψαχναν την αφορμή», δεν συμμετείχαν στις μικροσυγκρούσεις. Ωστόσο τα γεγονότα της ίδιας νύχτας έδειξαν ότι κάθε άλλο παρά ήσυχασαν τα πνεύματα. Σύμφωνα με την ανακοίνωση της αστυνομίας, όχι περισσότεροι από 20 κουκουλοφό-

ροι επιβαίνοντας σε 4-5 κλεμμένα αυτοκίνητα έσπασαν και πυρπόλησαν σε 45 λεπτά (!) έναν εντυπωσιακό αριθμό δημοσίων κτιρίων, αυτοκινήτων και εμπορικών καταστημάτων: ένα αναπαλαιωμένο γυμνάσιο καταστράφηκε ολοσχερώς από φωτιά, πυρπολήθηκαν ένα κτίριο της νομαρχίας, 12 αυτοκίνητα και φορτηγά εταιριών, 5 δημοτικά αμάξια που φυλλάζονταν στο γκαράζ του δημαρχείου, δύο νηπιαγωγεία, δύο σχολεία μέσης εκπαίδευσης, ένα κολλέγιο και δύο εμπορικά καταστήματα. Να σημειωθεί ότι δεν έγινε καμμία σύλληψη, αφού 150 πυροσβέστες και πολλές διμοιρίες των CRS έφτασαν στον τόπο της καταστροφής μετά την αποχώρηση των κουκουλοφόρων.

Ο Δήμαρχος του προαστίου μίλησε για μια ενέργεια που θύμιζε αντάρτικο των πόλεων, η τοπική αστυνομία για επαγγελματίες τρομοκράτες, ο υπουργός των μειονοτήτων E. Ραούλ κατηγορησε τους νεαρούς ότι θέλουν να επηρεάσουν τις περιφερειακές εκλογές που θα γίνονταν σε δύο μέρες αργότερα, ενώ ο Λεπέν ζήτησε από τις αρχές να επιβάλλουν την τάξη και τον νόμο στα προάστια.

MUMIA ABU JAMAL

‘Εξω: Ανθρώπινα δικαιώματα. “Μέσα”: Εις θάνατον

ΩΣ ΜΕΛΟΣ των Black Panthers αλλά κυρίως ως γνωστός δημοσιογράφος, ταγμένος στο πλευρό της αμερικανικής μαύρης κοινότητας, ο Mumia Abu Jamal ήταν στην δεκατία του 70 αγκάθι στο μάτι της κυβέρνησης και της κυρίαρχης τάξης των ΕΠΑ.

Το 1982 κατά τη διάρκεια μιας αστυνομικής επίθεσης ενάντια στον αδελφό του, ο Mumia τραυματίζεται σοβαρά, ένας μπάτσος πεθαίνει.

Σε μια ατραπιαία δίκη καταδικάζεται σε θάνατο. Το γεγονός ότι από τους 125 μάρτυρες δύο μόνο τον κατηγορήσαν, το γεγονός ότι από τους 12 ενόρκους οι δέκα ήταν λευκοί, το γεγονός ότι ο δικαστής A.Sabo κατέχει το περίφημο αμερικανικό ρεκόρ των 31 εις θάνατο (από τους οποίους 2 λευκοί) βάζει τη δίκη στην παράδοση της ρατσιστικής και ταξικής “δικαιοσύνης” των ΕΠΑ.

Τα 13 χρόνια της αναμονής στο θανατικό κελί ο Mumia Abu Jamal δε σταμάτησε να αγωνίζεται. Τα άρθρα του σχετικά με το ρατσισμό, τη θανατική ποινή, τη καταστολή κ.α. συνέχισαν και συνεχίζουν να έχουν απήχηση στην κοινωνία, κυρίως στη μαύρη κοινότητα. Η δεξιά “Ένωση των Αστυνομικών (FOP)” της Πενσυλβανίας χτυπάει τον Mumia όπου μπορεί. Κατάφερε να σταματήσει τη ραδιοφωνική εκπομπή του, όπως προσπάθησε με κάθε μέσο να αποτρέψει την έκδοση του βιβλίου του που τελικά κυκλοφόρησε το Μάιο αυτού του χρόνου, την ίδια μέρα εκτελέστηκε στην Πενσυλβανία η πρώτη θανατική ποινή από το 1963.

Με την βοήθεια της FOP και των άλλων συντηρητικών Λόμπι εκλέχτηκε φέτος ως νέος κυβερνήτης της Πενσυλβανίας ο ρεπουμπλικανός T.Ridge. Προεκλογικά είχε υποσχεθεί πως θα υπέγραφε και την διαταγή για την εκτέλεση του M.Abu Jamal. Ποιος είπε πως κανένας πολιτικός δεν τηρεί τις προεκλογικές του υποσχέσεις;

Το κίνημα αλληλεγγύης τόσο στην ΕΠΑ όσο και στον υπόλοιπο κόσμο (από αναρχικές ομάδες μέχρι τη νέα κυβέρνηση της Ν.Αφρικής) κατάφερε να αποτρέψει τη δολοφονία μέχρι τώρα. Δεκάδες χιλιάδες διαδηλώσαν και θα διαδηλώσουν στους δρόμους των ΕΠΑ και μπροστά από προξενία. Δεκάδες χιλιάδες γράμματα φτάσανε στο Mumia δηλώνοντας αλληλεγγύη και συμπάθεια. Αλλά τόσα φτάσανε και θα φτάσουν στην κυβέρνηση της Πενσυλβανίας ζητώντας:

-Να μην εκτελέσει το Mumia την επανόληψη της δίκης του
-Την άμεση απελευθέρωσή του
-Την κατάργηση της θανατικής ποινής
Αν ο Mumia Abu Jamal κάτσει στις 17 Αυγούστου στην ηλεκτρική καρέκλα (ίσως περάσει στην ιστορία της κοινωνικής αντίστασης των ΕΠΑ στη ίδια σειρά με τους νεκρούς εργάτες της πρωτομαγιάς του Σικάγο το 1886, το Joe Hill τους Sacco και Vanzetti).

Ένα κοινωνικό κίνημα όμως που αγωνίζεται εναντίον στην νέα τάξη και για την απελευθέρωσή του στην καρδιά του παγκόσμιου ηγεμόνα, θα χάσει ένα συμβολο. Θα χάσει έναν άνθρωπο.

Διευθύνσεις για γράμματα αλληλεγγύης και διαμαρτυρίες: Mumia Abu Jamal, @AM-83393 SCI GREENE, 1040 EAST ROY FURMAN HIGHWAY, WAGNESBURG PA

15370-8090 USA και για τον κυβερνήτη της πολιτείας GOVERNOR THOMAS RIDGE, MAIN CAPITOL BUILDING, ROOM 225, HARRISBURG, PA 17120. TEL. (USA) 717-787-2500. FAX. (USA) 717-783-3369

Αναρχικό τριήμερο στην Αργεντινή

Στις 14, 15 και 16 Απρίλη πραγματοποιήθηκε τριήμερο συνέδριο των αναρχικών ομάδων και συντρόφων της Αργεντινής. Η συζήτηση πραγματοποιήθηκε στο Los Reartes και συζητήθηκαν θέματα επίκαιρου αντιστασιακού προβληματισμού, στην κατεύθυνση της επανωκοδόμησης του αργεντινικού αναρχικού κινήματος που τόσο μεγάλη ανάπτυξη είχε στο παρελθόν, ειδικά μέσα στο ρεύμα του αναρχοσυνδικαλισμού. Δεκάδες δικτατορίες δεν κατάφεραν να ξεριζώσουν τη μαύρη σημαία από την Αργεντινή. Ηδη υπάρχουν και δρουν η αναρχοσυνδικαλιστική ομοσπονδία FORA, η ελευθεριακή Ομοσπονδία FLA, η Ελευθεριακή Νεολαία, η οργάνωση γυναικών Mujeres Libres, ενώ αναρχικές ομάδες υπάρχουν στις πόλεις Buenos Aires, Rosario, Cordoba κ.α.

Τρομοκρατία στην Αλγερία

Το Ισλαμικό Μέτωπο Σωτηρίας στην Αλγερία ασκεί τρομοκρατία στον αγροτικό πληθυσμό και στους διανοούμενους της χώρας. Θεωρητικά βρίσκεται σε σύγκρουση με την κυβέρνηση αλλά ουσιαστικά συμμετέχει στην υπεράσπιση των συμφερόντων της νεοαποικιοκρατίας στην Αλγερία αφού ελέγχει τις εκρήξεις της λαϊκής οργής επιβάλλοντας καθεστώς ομηρίας. Εξ' άλλου οι ηγέτες του, αν και “φανατικοί ισλαμιστές” δεν παύουν να τονίζουν ότι είναι υποστηρικτές του νεοφιλελευθερισμού και της διακοπής της μετανάστευσης προς τη Γαλλία, κύριο δανειστή της παλιάς της αποικίας, της Αλγερίας. Οι μπράβοι του Ισλαμικού Μετώπου έχουν δολοφονήσει 400 γυ-

ναίκες, από εννιάχρονα κορίτσια μέχρι ηλικιωμένες, γιατί δεν φορούσαν τσαντόρ ή γιατί με άλλο τρόπο προσέβαλλαν την ισλαμική ηθική. Επίσης έχουν δολοφονήσει 150 δασκάλους την ώρα του μαθήματος γιατί εκτελούσαν την απεμπνευστική πράξη, να διδάσκουν σε γυναίκες! Έχουν επίσης σκοτώσει μερικούς γάλλους δημοσιογράφους. Για το τελευταίο γεγονός της Δύσης, εξέφρασε τον αποτροπισμό της, νίπτοντας “τας χείρας της” για τα υπόλοιπα...

Συλλήψεις Αναρχικών στη Ρωσία

Οι πρωτομαγιάτικες διαδηλώσεις των αναρχικών στις πόλεις Καπάρσκ της Ρωσίας και Γκόμελ της Λευκορωσίας, διαλύθηκαν βίαια μετά από επέμβαση των Ρώσικων ειδικών αστυνομικών δυνάμεων “ΟΜΟΝ”. Στο Καπάρσκ συνελλήφθησαν εννέα άτομα και στο Γκόμελ επτά. Όλοι οι σύντροφοι καταδικάστηκαν σε εξαγοράσιμες ποινές.

Πυρετός το σαββατόβραδο

Το περασμένο σαββατοκύριακο το Μπράντφορντ, πόλη στη βιομηχανική περιοχή του Λήντς στην Αγγλία, ήταν πολύ φωτεινό. Με αφορμή κάποιους διαπληκτισμούς ανάμεσα σε ομάδα νέων και μπάτσους, το κέντρο της πόλης καταλήφθηκε από εξαγριωμένους προλετάριους που αποφάσισαν να περάσουν ένα όμορφο βράδυ. Δεκάδες καταστήματα καταστραμμένα και λεηλατημένα, πυρπολημένα περιπολικά, τραυματίες μπάτσοι. Κριτική της πολεοδομίας.

MUSEIHUSUGI

Σύντομη ιστορία του γιαπωνέζικου αναρχικού κινήματος

ΤΟ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ στην Ιαπωνία είχε μια ηρωική εποχή που διέρκεσε χρονολογικά ανάμεσα στο 1903-1937. Ήταν μια θεαλωμένη εποχή γεμάτη δράση αλλά και πολλούς μάρτυρες που θυσιάστηκαν για τις ιδέες τους.

Κι αυτό γιατί στην Ιαπωνία, όπως άλλωστε και σ' όλες τις χώρες που βάσιαν τα θεμέλια του οικονομικού τους συστήματος στην καλλιέργεια του εδάφους, υπήρχε ανέκαθεν μια σαφής ελευθεριακή ψυχή στις πλατιές μάζες. Το πνεύμα της εξέγερσης ήταν πάντα παρών στην ψυχή των καταπιεσμένων. Το να είναι όμως κανείς αναρχικός στην Ιαπωνία έως την εποχή της καταστροφής που συντελέστηκε στο Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, σήμαινε βέβαιη καταδίκη σε θάνατο. Η πρώτη "νομιμοποιημένη" σφαγή εναντίον των ελευθεριακών ιδανικών έγινε στις 24 Γενάρη 1911 όταν 12 αναρχικοί κρεμάστηκαν για την απόπειρα εναντίον της ζωής του αυτοκράτορα. Η αστυνομία και ο στρατός οργάνωσαν αυτό που μετέπειτα ονομάστηκε "μεγάλη εξέγερση" με σκοπό να κατατροπώσουν τις επιφανείς μορφές του αναρχικού κινήματος που αναπτύσσονταν με καλπάζοντα ρυθμό αν και βρίσκονταν ακόμα στην αρχή του. Το γεγονός αυτό είχε μεγάλη απήχηση σε διεθνές επίπεδο αφού ανάμεσα στους κρεμασμένους βρισκότουσαν μορφωμένα άτομα απ' όλα τα κοινωνικά στρώματα. Τη συλλογική δολοφονία της 24ης Γενάρη ακολούθησαν πολλές άλλες. Το 1923 αποδόθηκε στους αναρχικούς η ευθύνη για τον καταστροφικό σεισμό του Τόκιο, και ακόμη και μέχρι σήμερα κανείς δε γνωρίζει πόσοι δολοφονήθηκαν απ' το Ιαπωνικό κράτος. Όταν αργότερα το 1937 η Ιαπωνία κήρυξε τον πόλεμο στην Κίνα, η καταστολή που ασκήθηκε εναντίον των αναρχικών ξεπέρασε σε αγριότητα όλες τις προηγούμενες. Παρ' ολ' αυτά ελάχιστα γνωρίζουν το πόσο σκληρά αγωνίστηκαν ενάντια στην εξουσία και πως αγκάλιασαν το ιδανικό της ελευθερίας οι Ιάπωνες αναρχικοί.

DONJIRO KOTOKU: Θεωρείται ο ιδρυτής του αναρχικού κινήματος της Ιαπωνίας. Αρχικά ήταν μαρξιστής αλλά πολύ γρήγορα έγινε ένας απ' τους πιο θερμούς αναρχικούς αγωνιστές. Σ' αυτό συνέβαλλε βέβαια η γνωριμία του με τη δυτική φιλοσο-

φία. Ήταν πολυγραφότατος και γρήγορα έγινε μεγάλο βάσανο για τη Γιαπωνέζικη κυβέρνηση που έψαχνε την κατάλληλη ευκαιρία να τον εξοντώσει. Τον Αύγουστο 1910 ο Κοτοκου προσπαθεί να αποβιβαστεί στην Ευρώπη προκειμένου να λάβει μέρος στο συνέδριο της Σοσιαλιστικής Διεθνούς στην Κοπεγχάγη. Η αστυνομία κατάφερε να το συλλάβει. Στην ίδια πλεκτάνη πέφτουν και άλλοι 24 σύντροφοι.

Η αστυνομία κατασκευάζει αποκάλυπτα την υπόθεση της "μεγάλης εξέγερσης" και καταφέρνει τελικά να ενοχοποιήσει τους συλληφθέντες αναρχικούς. Η εκτέλεση τους δημιουργήσε πάταγο σε διεθνές επίπεδο που μπορεί να συγκριθεί μόνο με την εκτέλεση του Francisco Ferrer y Guardia ή μ' αυτή του Σάκο και Βαντζέτι.

SAKAI OSUGI: Πρόκειται για έναν απ' τους πιο δραστήριους αναρχικούς της Ιαπωνίας. Παρ' όλο που πέθανε στα 38 του χρόνια άφησε πίσω του τεράστιο έργο που αριθμεί 24 τόμους. Αρχικά ο Osugi εστεινίζεται τις ιδέες του Κροπότκιν του οποίου μετέφρασε το μεγαλύτερο μέρος του έργου του στα Γιαπωνέζικα. Γρήγορα όμως ο ίδιος παραδέχεται πως ιδιοσυγκρασιακά είναι πιο κοντά στις ιδέες του Μπακούνιν τον οποίον και θεωρεί πνευματικό του πατέρα. Βγαίνοντας από τη φυλακή το 1913 η δραστηριότητα του εντείνεται και επεκτείνεται σε διάφορους τομείς μεταξύ των οποίων η έκδοση εντύπων και η ενσυχόληση του με τον αναρχοσυνδικαλισμό. Ο Osugi ήταν γνωστός και στην Ευρώπη και γι' αυτό όταν κλήθηκε από σύντροφους στο Παρίσι να λάβει μέρος σ' ένα ελευθεριακό συνέδριο κατάφερε να φύγει λαθραία από Ιαπωνία προκειμένου να παρευρεθεί σ' αυτό. Εκεί συλλαμβάνεται από τις Γαλλικές αρχές προκειμένου να απελαθεί και μόλις αποβιβάζεται από το πλοίο, ο Osugi και η σύντροφός του Noo Ito δολοφονούνται με στυγνό και άναδρο τρόπο. Τα πτώματά τους πετάχτηκαν σ' ένα πηγάδι έτσι ώστε όλοι να νομίσουν ότι επρόκειτο για ένα ατυχές συμβάν που προκλήθηκε κατά το μεγάλο σεισμό του Τόκιο.

TAIJI YAMAGA: Είναι ο τελευταίος κατά σειρά μεγάλος θεωρητικός της Ιαπωνίας. Έλκεται στα νεανικά του χρόνια από την επαναστατική

θέρμη της αναρχικής θεωρίας και αφιερώνεται στον αγώνα έπειτα από τα φοβερά γεγονότα της "μεγάλης εξέγερσης". Συμμετέχει στη μετάφραση και δημοσίευση έργων δυτικών αναρχικών και ως γνώστης της esperado διαδίδει τις ιδέες της Ανατολής στην Ευρώπη. Ήταν απ' τα πιο ενεργά μέλη της αναρχικής ομοσπονδίας. Ήταν ήδη στόχος προς εξόντωση απ' τις Αρχές όταν το 1961 πέθανε ξαφνικά από εγκεφαλικό επεισόδιο.

Μαρτυρολόγιο των αναρχικών

Η Γιαπωνέζικη εξουσία μη μπορώντας να περιορίσει την ολοένα αυξανόμενη επιρροή του αναρχικού κινήματος στους κόλπους του λαού, προσπάθησαν με τον πιο στυγνό τρόπο να σπείρουν τον τρόμο μέσα στους επαναστατικούς κύκλους. Όπως αναφέρθηκε και παραπάνω ο σεισμός του Τόκιο διευκόλυνε την αστυνομία και τους στρατιωτικούς να δολοφονήσουν ανεξέλεγκτα εκατοντάδες επαναστάτες που καταγράφηκαν ως θύματα του σεισμού. Ο κύκλος έκλεινε και το κράτος κατέσφαζε. Άλλοι σημαντικοί επαναστάτες που κατάφεραν να ξεφύγουν απ' τη στρατιωτική θηριωδία πέθαναν αργότερα από τις κακουχίες που υπέστησαν υπερασπιζόμενοι τα ιδανικά τους.

Ο **keytaro Goto** γνωστός ποιητής και συγγραφέας αναρχικών εντύπων ήταν μόλις 30 ετών όταν αυτοκτόνησε στη φυλακή.

Ο **Paijiro Huruta**, οργανωτικό στέλεχος της ομάδας "Γκιλοτίνα" που οργάνωσε ληστείες σε τράπεζες προκειμένου να ανεφοδιάσει οικονομικά το κίνημα, καταδικάστηκε σε θάνατο στα 25 του χρόνια όταν συνελήφθη κατά τη διάρκεια μιας απαλλοτρίωσης.

Ο **Nakahama** ένας απ' τους μεγαλύτερους ελευθεριακούς λογοτέχνες κατηγορήθηκε κι αυτός ως συμμετοχής στα "εγκλήματα" της ομάδας "Γκιλοτίνα". Το 1926 η αντιδραστική απειλή του περισσόπετα θύματα. Στο Τόκιο η εξουσία είχε δημιουργήσει ένα άλλο "πέπλο μυστηρίου" εις βάρος των αναρχικών. Με την κατηγορία της απόπειρας κατά της ζωής του Αυτοκράτορα μεθοδεύτηκε η υπόθεση που έμεινε γνωστή ως "υπόθεση των Κορεατών" και διώχτηκαν 3 ακόμα σύντροφοι. Αξίζει να σημει-

ωθεί ότι η Κορέα ήταν πατρίδα ελευθεριακών ιδεών και ένα μεγάλο μέρος των αναρχικών κειμένων μεταφράστηκαν στα κορεατικά. Η "κατάκτηση του ψωμιού" του Κροπότκιν έφτασε χαρακτηριστικά τις 3 συνεχείς εκδόσεις. Η βαναυσότητα με την οποία μεταχειρίστηκε η εξουσία τους αναρχικούς μπορεί να συγκριθεί μόνο με τα εγκλήματα "Ley di Fugeis" που οργάνωθηκαν στην Ιαπωνία κατά την περίοδο προκειμένου να διαλυθεί η FAI. Αυτό μέχρι ένα σημείο έδειχνε τον πανικό της κυβέρνησης για την επιρροή που είχαν οι αναρχικές ιδέες στο Γιαπωνέζικο λαό. Άλλωστε οι φόβοι της δεν ήταν αβάσιμοι. Τα συνδικάτα επηρεάζονταν από αναρχικούς και ήταν ευρεία η επιρροή ομάδων όπως της "ομοσπονδίας της μαύρης νεολαίας", της "ελεύθερης ομοσπονδίας", της ομοσπονδίας αναρχοσυνδικαλιστικών συνδικάτων. Σ' όλες τις πόλεις υπήρχαν ομάδες που είχαν αφιερώσει ολόψυχα στη διακίνηση των ιδεών τους. Ένα πλήθος εφημερίδων πολλές από τις οποίες έφταναν να πουλούν κάποιες χιλιάδες αντίτυπα βοήθησε στην εξαπλώση των αναρχικών ιδεών σ' όλη τη χώρα.

Βέβαια δεν πέθαναν όλοι οι αναρχικοί στον αγώνα. Υπήρξαν και κάποιοι θεωρητικοί που επέζησαν και συνέχισαν να αγωνίζονται.

Ο **Saushiro Ishikawa** ήταν ένας απ' αυτούς. Φίλος του Osugi, του Κροπότκιν και Ε.Ρεκλύ άφησε μεγάλο συγγραφικό έργο για το αναρχικό κίνημα της Ιαπωνίας.

Η Αναρχική Ομοσπονδία της Ιαπωνίας

Στις 12 Μαΐου 1946 ιδρύθηκε η FAI η οποία κατά τη διάρκεια του πρώτου συνεδρίου διακήρυξε τις αρχές της κλεινόντας με τα εξής λόγια: "Δηλώνουμε ότι ο μόνος δρόμος που πρέπει ν' ακολουθήσουμε είναι αυτός της αναρχίας, αγωνιζόμενοι για μια κοινωνία βασισμένη στην ελευθερία, την ισότητα και την αμοιβαία βοήθεια. Νιώθουμε την ανάγκη να δημιουργήσουμε μια ομοσπονδία ελευθεριών και αυτόνομων ατόμων που θα βασίζεται στην ανεξαρτησία του λαού μας καθώς και όλων των λαών του κόσμου. Προσκαλούμε το Γιαπωνέζικο λαό και τους λαούς όλου του κόσμου να αγωνιστούν ενάντια σε κάθε κυβέρνηση, ενάντια στον καπιταλισμό και την αντιδραστική. Τον Ιούλιο του ίδιου χρόνου κυκλοφορεί το επίσημο εβδομαδιαίο όργανο "Heimiy Shikibu" με πρωτοστάτες τους μεγάλους θεωρητικούς Κοτοκου και Osugi. Το πρώτο φύλλο πούλησε 20.000 αντίτυπα. Δημιουργούνται νέες ομάδες σ' όλες τις πόλεις της Ιαπωνίας και με προϋργίο τα συνεδρία της FAI διαδίδονται ολοένα και περισσότερο ο αναρχικός τύπος, η λογοτεχνία και τα ελευθεριακά μανιφέστα. Δυστυχώς κατά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο καταστράφηκε ολοσχερώς μεγάλο μέρος των σημαντικών θεωρητικών και προπαγανδιστικών κειμένων. Το 1951 εμφανίζονται στο εσωτερικό της ομοσπονδίας διαφωνίες τακτικής αλλά και ερμηνείας του ρόλου της "οργάνωσης". Δημιουργούνται 2 φράξιες. Η πρώτη αποτελείται απ' τους Κορεάτες αναρχικούς που θεωρούσαν την οργάνωση αναγκαίο ζωοποίο παράγοντα της αναρχικής δράσης και θεωρούσαν το ρωσικό

πρότυπο ως ιδανικό. Η δεύτερη αποτελείται απ' τους Γιαπωνέζους που θεωρούσαν ότι η οργάνωση έχει εξουσιαστικό χαρακτήρα και υποστηρίζαν την αναρχική δομή των Ιαπωνών των οποίων θαύμαζαν το κίνημα για την ισχύ και την αποτελεσματικότητά του. Αυτή η πολεμική οδήγησε σε διάλυση της FAI από την οποία προέκυψε λίγο αργότερα η νέα "Αναρχική Ομοσπονδία". Οι υπόλοιποι που δε συμμετείχαν σ' αυτή δημιούργησαν άλλες ομάδες όπως των "Αναρχικό Κύκλο" και τη "Μαύρη Σημαία". Το 1968 στο 18ο συνέδριο της ομοσπονδίας αποφασίζεται ομόφωνα η διάλυση της προκειμένου να επαναπροσδιοριστεί ο ρόλος της κι ίσως ακόμα επειδή πολλοί ελευθεριακοί ήταν επηρεασμένοι από τη μαρξιστική θεωρία. Παρ' ολ' αυτά ποτέ δεν ατόνησε η ατομική ή συλλογική δραστηριότητα και ο αγώνας για να διαδοθεί ο αναρχικός λόγος στις πλατιές μάζες του Γιαπωνέζικου λαού.

Το φοιτητικό κίνημα

Ο φοιτητικός και εργατικός αναβρασμός γεννιούνται σχεδόν μαζί, όταν 2 μήνες μετά τον πόλεμο το 1945 αρχίζουν καταλήψεις στα σχολεία και τα πανεπιστήμια. Βασικός στόχος μεταξύ άλλων ήταν η απεξάρτηση του κινήματος απ' την επιρροή των πολιτικών κομμάτων. Οι μαρξιστές και ιδιαιτέρως οι Μαοϊκοί και οι Τροτσκιστές, προσπάθησαν να εκμεταλλευτούν την ευκαιρία και να εισχωρήσουν στους κόλπους του κινήματος, προκειμένου να επωφεληθούν απ' τη γενική αναταραχή. Το 1948 ανεξάρτητα αντιπρόσωποι απ' όλα τα πανεπιστήμια δημιουργούν την "ένωση αυτόνομων επιτροπών των Γιαπωνέζων φοιτητών", με κύρια γραμμή πλεύσης την εξάλειψη της προερχόμενης απ' το φασισμό παιδείας, την πλήρη ελευθερία ιδεών στο εσωτερικό του φοιτητικού κινήματος κλπ. Το 1950 διασπάται το κίνημα απ' την κομμουνιστική πτέρυγα της ένωσης. Οι έριδες στο μαρξιστικό στρατόπεδο δυσκολίστηκαν και προέκυψαν έτσι η λέγκα των σοσιαλιστών φοιτητών καθώς και αυτή των τροτσκιστών. Το φοιτητικό κίνημα παρ' όλο που περνά σε νέα φάση, δε σταματά ποτέ ν' αγωνίζεται ενάντια στις αξίες μιας κοινωνίας που μισεί και στην οποία καλείται να λάβει μέρος μέσα από τα γρανάζια της κατανάλωσης. Το 1969 αρχίζουν αναταραχές αντίστοιχες μ' αυτές των ευρωπαϊκών πανεπιστημίων και η κυβέρνηση εκτός απ' το ότι καταστέλλει τις αντιδράσεις, δημιουργεί και ειδικούς νόμους παρέμβασης στο χώρο της παιδείας. Από 'δω και πέρα ξεκινούν τρομερές συγκρούσεις φοιτητών και αστυνομικών δυνάμεων. Ο αριθμός των φυλακισμένων εργατών και φοιτητών φτάνει τους 20.000. Ο αγώνας για την υπεράσπιση των διωκόμενων γίνονταν δυσκολότερος απ' το γεγονός του ότι τα κεντρικά συνδικάτα, το Σοσιαλιστικό και Κομμουνιστικό κόμμα, αντιτάχτηκαν στους αυτόνομους αγώνες των μαζών και επεδίωξαν μια πιο "ειρηνική" λύση.

Με το πέρασμα του χρόνου και με τη δημιουργία διαφόρων φραξιών στο εσωτερικό του κινήματος, η ισχύς αυτού του τελευταίου εξασθενεί σημαντικά. (Πηγή: Victor Garcia: MUSEIHUSUGI "Breve storia del movimento Anarchico Giapponese").

ΖΕΝΓΚΑΚΟΥΡΕΝ Το Ιαπωνικό κίνημα αντίστασης τα χρόνια του '60

ΤΟ ΓΙΑΠΩΝΕΖΙΚΟ κίνημα αντίστασης από τα πρώτα χρόνια της δημιουργίας του ήρθε σε ρήξη με το σοσιαλιστικό και κομμουνιστικό κόμμα. Αποτελούνταν κυρίως από φοιτητές και νέους εργάτες που μεγαλωμένοι μέσα στην δίνη του Ιαπωνικού οικονομικού "θαύματος" αποσπάστηκαν από τα στερεότυπα των διεκδικήσεων των νόμιμων συνδικάτων και ανέπτυξαν αγώνες τόσο ενάντια στον ιμπεριαλισμό των αμερικανών και του Ιαπωνικού κράτους στην περίοδο του πολέμου του Βιετνάμ όσο και ενάντια στις νέες μορφές εκμετάλλευσης της εργασίας, του ελεύθερου χρόνου, της εκπαίδευσης κλπ.

Τα πανεπιστήμια έγιναν τόπος ριζοσπαστικοποίησης και εξέγερσης με επικεφαλής την Ιαπωνική Ομοσπονδία των Αυτόνομων Φοιτητικών Ενώσεων (Ζεγκακούρεν) που παρόλο ότι προέρχονταν από το ΚΚΙ συγκρούστηκε με αυτό όταν απαίτησε την ανάκληση των μελών της ΚΕ το 1958. Η ουσιαστική αρχή του κινήματος βρίσκεται στα μέσα του 60 με τον αγώνα των Ιαπωνών ανθρακωρύχων που συμπληρώνεται από τις αντιπολεμικές κινητοποιήσεις και τον αγώνα ενάντια στην ανανέωση της αμερικανο-ιαπωνικής στρατιωτικής συνθήκης και την επίσκεψη του Αιζενχάουερ στην Ιαπωνία. Τον Ιούνιο 300.000 άτομα διεξάγουν μαζική ούρηση μπροστά στην Βουλή σε ένδειξη διαμαρτυρίας. Το κίνημα αρνείται την αντίληψη του ειρηνικού περάσματος στο σοσιαλισμό και αναπτύσσει καινούργιες μορφές πάλης.

Βίαιες διαδηλώσεις και κατάληψη της Βουλής.

Στην πορεία η Ζεγκακούρεν διασπάται σε 4 τμήματα τα οποία ελέγχονται είτε από διάφορες ομάδες είτε από συνασπισμούς ομάδων. Η Μινσέι Ζεγκακούρεν που ελεγχόταν από το ΚΚ και ενώ ήταν η πιο μαζική αποτελούσε το λιγότερο αγωνιστικό τμήμα, η Κακουμάου Ζεγκακούρεν που ήταν μία ολιγομελής σχέση που προερχόταν από τον χώρο των Τροτσκιστών, η Σάιμα Ζεγκακούρεν που στην ουσία ήταν αυτή που οργάνωσε τις περισσότερες μαχητικές διαδηλώσεις και που αποτελούνταν από διάφορες ομάδες, και η Χαντέι Ζεγκακούρεν που αποτελούσε και αυτή συνασπισμό οργανώσεων Τροτσκιστικών τάσεων, μέσα σε αυτή την τελευταία λειτουργούσαν και τα πιο ελευθεριακά κομμάτια των Ιαπώνων φοιτητών.

Η οργάνωσή τους ήταν προσαρμοσμένη στη λογική της άμεσης σύγκρουσης. Κάτω από την πεποίθηση της κατάδειξης του ότι η αστυνομία δεν είναι άτρωτη οργάνωση πορείες άψογα συγκροτημένες όπου οι συμμετέχοντες κρατούσαν μακριά ξύλα και φόραγαν κράνη με τα χρώματα της κάθε ομάδας, πράγμα που παρόλη την αποτελεσματικότητά του στις μάχες, απομόνωνε τους οργανωμένους διαδηλωτές από ανθράκωπους που θα θέλανε να συμμετάσχουν αλλά δεν άνηκαν στους φοιτητικούς κύκλους.

Ανάλογη κατάσταση επικράτησε και στα κατελιγμένα πανεπιστήμια όπου οι εξεγερμένοι φοιτητές είχαν

οχυρωθεί, κάνοντας σχεδόν αδύνατη την είσοδο σε όποιον δεν ήταν φοιτητής ή δεν συνοδευόταν από κάποιον.

Παρόλα αυτά το επαναστατικό κίνημα συνέχισε να έχει την ανοδική του πορεία. Οι συγκρούσεις επεκτείνονται και κορυφώνονται στον αγώνα ενάντια στην δημιουργία ενός νέου αεροδρομίου κοντά στο Τόκιο (συνέπεια της αύξησης της εναέριας στρατιωτικής κυκλοφορίας) και ενάντια στην εκδίωξη των χωρικών από την περιοχή.

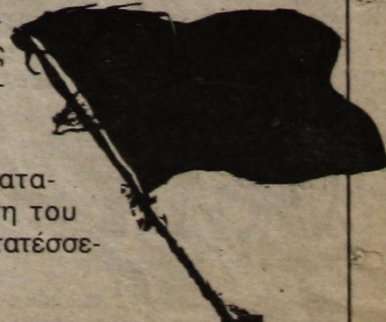
Στην διαρκή επέκτασή του κινήματος η κυβέρνηση διστάζει να χρησιμοποιήσει ανοιχτή βία φοβούμενη μήπως η καταστολή προκαλέσει κύμα αλληλεγγύης στους εξεγερμένους φοιτητές και νεαρούς εργαζόμενους. Παρόλα αυτά τα γεγονότα ανάγκασαν την κυβέρνηση να ξεπεράσει τους όποιους της διαταγμούς και να προχωρήσει στην καταστολή του κινήματος με τον πιο βίαιο τρόπο θεσπίζοντας νόμους που προδίκαν την καταδίκη των συλληφθέντων στην πορεία έως και δέκα χρόνια με ή χωρίς καταναγκαστικά έργα, ενώ παράλληλα διπλασίασε τον αριθμό των κατασταλτικών δυνάμεων.

Οι αρχές του '70 έβρισκαν το Ιαπωνικό κίνημα στο τέλος του. Κάποιοι διάλεγαν τον δρόμο της ένοπλης αντίστασης, η μεγάλη όμως πλειοψηφία συμβιβάζονταν στις νέες συνθήκες του Ιαπωνικού "θαύματος" κλεινόντας ένα από τα πιο σημαντικά κεφάλαια αντίστασης στην χώρα του ανατέλλοντος ήλιου. (Πηγή: "68" η παγκόσμια έκρηξη" εκδ. Κομμουνιστική).

18 ΙΟΥΝΗ 1914 Αρχίζει στην Ιταλία η «Κόκκινη Εβδομάδα».

19 ΙΟΥΝΗ 1960 Τριακόσιες χιλιάδες άτομα διεξάγουν μαζική ούρηση στις σκάλες της Ιαπωνικής Βουλής.

21 ΙΟΥΝΗ 1943 Τα SS καταστέλνουν την εξέγερση του γκέτο της Βαρσοβίας. Πενηντατέσσερις χιλιάδες νεκροί.

NOAM CHOMSKY:

Η παγκόσμια νέα τάξη

ΜΙΑ ΔΙΑΔΕΔΟΜΕΝΗ δοξασία που κυκλοφορεί σχετικά με την εποχή μας είναι ότι οι καλοί κέρδισαν στην μονομαχία του ψυχρού πολέμου και τώρα ελέγχουν την κατάσταση. Μπορεί να υπάρχουν μερικά εμπόδια, αλλά τίποτα το ανησυχητικό. Σαν ήρωες γουέστερν απομακρύνονται καβαλικεύοντας μέσα στο ηλιοβασιλέμα, ανοίγοντας το δρόμο προς ένα λαμπρό μέλλον, βασισμένο στα ιδανικά για τα οποία πάντα αγωνίζονταν, τη δημοκρατία, την ελεύθερη αγορά και τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Η πραγματικότητα, βέβαια, είναι πολύ διαφορετική. Η εξουσία συγκεντρώνεται σε απόκρυφους οργανισμούς ενώ οι πλούσιοι και ισχυροί απαλλάσσονται από κάθε οικονομικό και πολιτικό συμβιβασμό που είχαν αναγκαστεί να ανέχονται στο παρελθόν.

Τα ανθρώπινα δικαιώματα

Τα ανθρώπινα δικαιώματα, τουλάχιστον με τον τρόπο που κωδικοποιήθηκαν στην Παγκόσμια Διακήρυξη που υιοθετήθηκε ομόφωνα από τον ΟΗΕ το 1948, είναι ένα σημείο αναφοράς ως προς το οποίο μπορούν να εξαχθούν αναμφισβήτητα συμπεράσματα για την εποχή μας. Πρόσφατα στις ΗΠΑ υπήρξε άφθονη ρητορική για την υπεράσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ειδικά στις χώρες του "Τρίτου Κόσμου" όπου η παραβίασή τους οφείλεται, υποτίθεται, στο καθυστερημένο ως προς τις αξίες της Δύσης, πολιτισμικό επίπεδο. Αυτή η ρητορική ελάχιστα ασχολήθηκε με το περιεχόμενο καθεαυτού της Παγκόσμιας Διακήρυξης.

Στο άρθρο 25, για παράδειγμα, της Διακήρυξης αναφέρεται ότι "ο καθένας έχει δικαίωμα σε ένα επίπεδο ζωής κατάλληλο για την υγεία και την ευημερία του ίδιου και της οικογένειάς του, που θα περιλαμβάνει διατροφή, ρουχισμό, στέγη και ασφάλιση σε περίπτωση ανεργίας, ασθένειας, αναπηρίας, χηρείας, μεγάλης ηλικίας ή οποιασδήποτε άλλης ανεπάρκειας". Πώς εφαρμόζονται αυτές οι αρχές στην πλουσιότερη χώρα του κόσμου που απολαμβάνει πλεονεκτήματα που της στερούν οποιαδήποτε δικαιολογία για τη μη ικανοποιητική εφαρμογή τους;

Οι ΗΠΑ βρίσκονται στην χειρότερη θέση ανάμεσα στις "αναπτυγμένες χώρες" σε σχέση με το ζήτημα της φτώχειας. Δεκάδες εκατομμύρια περιφέρονται πεινασμένοι, ανάμεσά τους και εκατομμύρια παιδιά που πλήττονται από ασθένειες και ασπία που έχουμε μάθει να θεωρούμε γνωρίσματα του "Τρίτου Κόσμου". Σε μια από τις πλουσιότερες πόλεις του κόσμου, τη Νέα Υόρκη, το 40% των παιδιών ζουν κάτω από τα όρια της φτώχειας, στερημένα από κάθε ελπίδα να ξεφύγουν από την αθλιότητα, τη φτώχεια και τη βία των δρόμων.

Αυτό είναι ένα μόνο κομμάτι μιας παγκόσμιας καταστροφής. Η UNESCO υπολογίζει ότι κάθε χρόνο πεθαίνουν 500.000 παιδιά σαν αποτέλεσμα αποκλειστικά της "εξόφλησης του εξωτερικού χρέους". "Εξόφληση του εξωτερικού χρέους" σημαίνει ότι στο παρελθόν μεγαλοτραπεζί-

τες υπέγραψαν με δικτάτορες του "Τρίτου Κόσμου" δάνεια με σκανδαλώδεις συμφέροντες για το κεφάλαιο όρους που τώρα καλούνται να πληρώσουν οι εξαθλιωμένοι, που φυσικά δεν είχαν την παραμικρή ανάμειξη στην όλη διαδικασία. Την ίδια στιγμή, ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας εκτιμά ότι κάθε χρόνο πεθαίνουν 11.000.000 παιδιά από εύκολα θεραπεύσιμες ασθένειες, κάτι που περιγράφεται σαν μια "σιωπηλή γενοκτονία" που θα μπορούσε να εμποδιστεί με ελάχιστο οικονομικό κόστος. Η UNESCO αναφέρει ότι το ανθρώπινο κόστος της λεγόμενης οικονομικής μεταρρύθμισης στη Ρωσία είναι 500.000 νεκροί το χρόνο από το 1989 μέχρι σήμερα. Ανάλογα στοιχεία υπάρχουν για όλη την Ανατολή Ευρώπης.

Τα εργασιακά δικαιώματα

Το άρθρο 23 της Παγκόσμιας Διακήρυξης δηλώνει ότι "ο καθένας έχει δικαίωμα στην εργασία, σε δίκαιες και ικανοποιητικές εργασιακές συνθήκες και προστασία ενάντια στην ανεργία, με αμοιβή που θα εξασφαλίζει σε αυτόν και την οικογένειά του την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, σκοπός για τον οποίο αν χρειάζεται πρέπει να ενισχύεται και με άλλα μέσα κοινωνικής προστασίας". Επιπλέον, "ο καθένας έχει δικαίωμα στην οργάνωση και συμμετοχή σε εργασιακές ενώσεις για την υπεράσπιση των συμφερόντων του".

Ως προς το τελευταίο, θεωρητικά στις ΗΠΑ το συνδικαλιστικό δικαίωμα είναι κατοχυρωμένο για το καθένα. Η πραγματικότητα όμως είναι διαφορετική. Το 1992, ο Παγκόσμιος Οργανισμός Εργασίας (I.L.O.), που σπάνια έχει μια κακή κουβέντα για τ' αφεντικά του, κάλεσε τις Η.Π.Α. να σεβαστούν τις διεθνείς συνθήκες για τους "προσωρινούς αναπληρωματικούς εργάτες", που σύμφωνα με τον Οργανισμό οι μόνες χώρες του ανεπτυγμένου κόσμου που τις παραβιάζουν συστηματικά είναι οι Η.Π.Α. και η Ν. Αφρική.

"Προσωρινοί αναπληρωματικοί εργάτες" είναι μια εύσημη περιγραφή αυτού που όλοι ξέρουμε ως απεργοσπάστες. Η χρήση τους είναι ιδιαίτερα διαδεδομένη στις Η.Π.Α. Το περιοδικό Business Week, περιγράφοντας την αντεργατική πολιτική του αμερικανικού κράτους, ανέφερε ότι το ποσοστό των εργατών που απολύονται παράνομα εξαιτίας της συνδικαλιστικής τους δραστηριότητας στις Η.Π.Α. έχει εξαπλασιαστεί τα τελευταία 25 χρόνια. Ειδικότερα μετά το 1981 έχουν απολυθεί παράνομα χιλιάδες συνδικαλιστές. Η καταστροφή των συνδικάτων ήταν ο σημαντικός παράγοντας για τη μείωση των πραγματικών μισθών, που ξεκίνησε από την εποχή του Reagan και συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Αυτό το παραδέχεται ακόμη και η Επιθεώρηση Εργασίας των Η.Π.Α. Ανάλογη μείωση υπήρχε και στα αποπνικόμενα μέτρα ασφαλείας στους εργασιακούς χώρους.

Σύμφωνα με το άρθρο 23 της Διακήρυξης, "ο καθένας έχει δικαίωμα στην εργασία". Ο ΙΟ ανακινώσε ότι το Γενάρη του 1994 το ποσοστό της ανεργίας σε παγκόσμιο επίπεδο

έφτανε το 30%, προσθέτοντας ότι αυτό δείχνει μια κρίση χειρότερη από αυτήν της δεκαετίας του '30.

Στις ΗΠΑ πρόσφατα υπήρξε μία "ανάκαμψη". Ωστόσο, ένα μεγάλο μέρος των θέσεων εργασίας που δημιουργήθηκαν είναι προσωρινές. Οι οικονομολόγοι χαιρετίζουν αυτήν τη ραγδαία αύξηση των προσωρινών εργασιών σαν βελτίωση στην "ελαστικότητα της αγοράς εργασίας". Αυτό σημαίνει ότι όταν πηγαίνεις για ύπνο το βράδυ δεν ξέρεις αν το πρωί θα είσαι άνεργος, αλλά "αυτό είναι καλό για τα κέρδη και την οικονομία". Μια άλλη όψη αυτής της ανάκαμψης είναι ότι τώρα οι εργαζόμενοι είναι αναγκασμένοι να δουλεύουν περισσότερο χρόνο για μικρότερη αμοιβή. Οι μισθοί στις ΗΠΑ είναι πλέον οι χαμηλότεροι στο βιομηχανικό τομέα, μετά τη Βρετανία. Το 1985 ήταν οι υψηλότεροι στον κόσμο. (κάτι αναμενόμενο από την πλουσιότερη χώρα της υφής), ωστόσο, σήμερα είναι 60% χαμηλότεροι από αυτούς της Γερμανίας και 20% απ' αυτούς της Ιταλίας. Σύμφωνα με τη Wall Street Journal αυτό ήταν "μία καλοδεχούμενη εξέλιξη υπερβατικής σημασίας".

Οι δυνάμεις της αγοράς και ο κρατικός παρεμβατισμός

Είναι της μόδας ο ισχυρισμός ότι όλη αυτή είναι απλώς αποτέλεσμα του εμπορίου και της αυτοματοποίησης που καθορίζουν τις "δυνάμεις της αγοράς", οι οποίες με τη σειρά τους εμφανίζονται και δρουν σαν νόμος της φύσης. Στην πραγματικότητα το κράτος έχει παίξει πρωταγωνιστικό ρόλο και στο εμπόριο και στην αυτοματοποίηση. Το εμπόριο ενισχύεται μαζικά, συγκεκριμένα μέσω του απόλυτου-ελέγχου του ενεργειακού κόστους για τις μεταφορές. Ένας πραγματικός ισολογισμός του κόστους του παγκόσμιου εμπορίου θα έπρεπε με κάποιον τρόπο να συμπεριλαμβάνει, για παράδειγμα, ένα σεβαστό μέρος του κόστους διατήρησης της αμερικανικής στρατιωτικής μηχανής στη Μέση Ανατολή.

Παρόμοια, εδώ και δεκαετίες, η αυτοματοποίηση αναπτυσσόταν στα πλαίσια του κρατικού τομέα και πιο συγκεκριμένα στις ΗΠΑ, του

στρατιωτικού.

Στη δεκαετία του '50, πριν εμφανιστούν στην αγορά τα κομπιούτερ, οι έρευνες και η τεχνολογική τους εξέλιξη καλυπτόταν οικονομικά από τη φορολογία. Το σύστημα του ελεύθερου ανταγωνισμού σημαίνει ότι ο πληθυσμός σηκώνει το βάρος του κόσμου και οι επιχειρήσεις καρπώνονται το πιθανό κέρδος.

Με αυτά δεν εννοούμε ότι το κράτος μπορεί να ελέγξει τις δυνάμεις της αγοράς. Ας δούμε τη διάλυση, στη δεκαετία του '70, του συστήμα-

τος του Bretton Woods από το Nixon, όπου οι ΗΠΑ εκτελούσαν χρέος διεθνούς τραπεζίτη στη ρύθμιση των διεθνών ισοτιμιών. Μια συνέπεια της απορρύθμισης των διεθνών ισοτιμιών ήταν η τεράστια αύξηση του μεγέθους του κεφαλαίου και των οικονομικών αγορών. Το μέγεθος του κεφαλαίου που μεταφέρεται καθημερινά αυξάνεται συνεχώς. Αυτήν τη στιγμή είναι γύρω στο ένα τρισεκατομμύριο δολάρια τη μέρα.

Υπήρξε επίσης μια ριζική αλλαγή στη φύση των συναλλαγών. Σύμφωνα με τον John Eatwel, οικονομολόγο στο πανεπιστήμιο του Cambridge, προτού ο Nixon καταργήσει το σύστημα, το 90% των διεθνών συναλλαγών αφορούσαν μακροπρόθεσμες επενδύσεις και το 10% επενδύσεις άμεσης απόδοσης. Τώρα τα μεγέθη έχουν αντιστραφεί. Το 90% αφορά άμεση απόδοση και το 10% επενδύσεις. Αυτό είναι βασικός παράγοντας της μείωσης των δεικτών ανάπτυξης που άρχισε από τα τέλη της δεκαετίας του '70 και συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Μια πρόσφατη έρευνα στη Wall Street Journal υποστηρίζει ότι η μείωση των δεικτών ανάπτυξης οφείλεται τουλάχιστον κατά

το ήμισιο στο κεφάλαιο άμεσης απόδοσης. Οι επενδυτές θέλουν το χρήμα να είναι σταθερό, δεν θέλουν ανάπτυξη γιατί θα μπορούσε να οδηγήσει σε πληθωρισμό.

Παγκοσμιοποίηση

Η αύξηση του κεφαλαίου άμεσης απόδοσης σημαίνει ότι είναι πλέον δύσκολο για ένα εθνικό κράτος (ακόμα και για τις

ΗΠΑ, την ισχυρότερη οικονομία του πλανήτη) να καταστρώσει ακόμα κι έναν στοιχειώδη προγραμματισμό. Για μια χώρα του "Τρίτου Κόσμου" φυσικά είναι απλά αδύνατον. Οι νέες συμφωνίες της GATT έχουν σαν σκοπό να μειώσουν ακόμη περισσότερο τις δυνατότητες σχεδιασμού, επεκτείνοντας τη λεγόμενη φιλελευθuroποίηση σ' αυτό που αποκαλούν υπηρεσίες. Μ' άλλα λόγια οι μεγάλες Γαπωνέζικες, Βρετανικές και Αμερικανικές τράπεζες θα αναλαμβάνουν ολοκληρωτικά

τις οικονομίες των μικρών χωρών.

Το κεφάλαιο τώρα παρουσιάζει μεγάλη κινητικότητα κι αυτό σημαίνει ότι μπορεί εύκολα να μεταφέρει την παραγωγή σε περιοχές του πλανήτη με χαμηλούς μισθούς και υψηλό έλεγχο και καταστολή, χωρίς έγνοιες για οικολογικές καταστροφές. Επίσης μπορεί πολύ εύκολα να στρέψει το στατικό εργατικό δυναμικό μιας χώρας ενάντια σε αυτό μιας άλλης, όπως έγινε πρόσφατα με τις αντιμαχίες για τη NAFTA στις ΗΠΑ, όπου τα μμε συνεχώς εστιάζαν στο ότι η NAFTA θα σημάνει ροή θέσεων εργασίας από το Μεξικό στις ΗΠΑ. Στις ίδιες συζητήσεις όλοι συμφώνησαν ότι μια άλλη επιπτώση της NAFTA θα είναι οι περικοπές στους μισθούς των "ανειδίκευτων εργατών", ένας όρος που ανάλογα με τα κριτήρια θα μπορούσε να αφορά το 70 με 75% του εργατικού δυναμικού. Η συμφωνία θα έχει τις ίδιες επιπτώσεις και στον Καναδά και θα προκαλέσει περικοπές στους μισθούς και στο Μεξικό, για διαφορετικούς, όμως, λόγους. Για να κάνεις περικοπές δεν χρειάζεται να μετακινήσεις επιχειρήσεις, αρκεί να έχεις τη δύναμη να απειλήσεις ότι θα το κάνεις.

Η μετατροπή από τις εθνικές οικονομίες σε μια μοναδική παγκόσμια οικονομία καταργεί τις αστικές δημοκρατίες. Η εξουσία συγκεντρώνεται στα χέρια τεράστιων πολυεθνικών επιχειρήσεων που συγκροτούν ένα παγκόσμιο δίκτυο συνεργασίας.

Λίγα χρόνια πριν, οι Financial Times είχαν περιγράψει αυτήν την κατάσταση σαν "μία de facto παγκόσμια κυβέρνηση", αποτελούμενη από την Παγκόσμια Τράπεζα, το ΔΝΤ, την GATT, τον ΠΟΕ, την G7 κ.λ.π. (...) Ο Economist πρόσφατα περιέγραψε πόσο σημαντικό είναι να κρατούνται οι οικονομικές πολιτικές μακριά από την πολιτική. Αν οι πολιτικές απομονώνονται από την πολιτική, μπορούν να υπάρχουν πλήθος πολιτικών ελευθεριών, αφού θα είναι κενές από περιεχόμενο και ουσιαστικά ανενεργές. Οι ανενόχλητοι τενοκράτες θα εργάζονται για την ευημερία της οικονομίας, με την τεχνική έννοια του όρου, ευνοώντας χαμηλούς μισθούς και ανάπτυξη, αλλά συγχρόνως υπερκέρδη για εκείνο το μικρό κομμάτι του παγκόσμιου πληθυσμού που ήδη απολαμβάνει απίστευτο πλούτο και προνόμια.

(Μτφ. Ν.Ν. από την επιθεώρηση Rabelais, τ. 29. τεύχος 2, 3/95, Μελβούρνη, Αυστραλία. Ευχαριστούμε τον εκεί ξεπεσμένο Δ.Τ.)

